

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2011

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)
EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 78ον - ΙΟΥΛΙΟΥ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2011

ΕΝ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΠΓΡΑΦΟΝ.....	2
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ...	22
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	34
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ.....	44
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.....	59

---000---

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY - U.S.A.

ΕΝ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ.

Πρόλογος τοῦ ἀδ. RUSSELL

REPRINTS 1366.

καὶ ἀναζητεῖν

Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο
ἔγγραφο εὐρέθη
εἰς τὸ Βατικανὸν
τῆς Ρώμης, ὅπερ
ἀξιοῖ ὅτι εἶναι
ἡ αὐθεντικὴ ἔκθε-
σις τοῦ Ποντίου
Πιλάτου, τοῦ Ρω-
μαίου Διοικητοῦ
τῆς Ἰουδαίας, εἰς
τὸν Αὐτοκράτορα
Τιβέριον Καίσαρα
ἐκθέτων τὴν αἰ-
τίαν ἣτις ὁδήγη-
σεν εἰς τὴν ὀχλα-
γωγίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, σχετικῶς μὲ τὸν θάνα-
τον τοῦ Ἰησοῦ ἐκ Ναζαρέτ.

Τὸ κοινὸν χρεωστεῖ τοῦτο εἰς τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ χριστιανοῦ ἱεροκλήρυκος W.D. MAHAN, ὅστις ἐξησφάλισε τὴν μεταφράσιν εἰς τὴν Ἀγγλικήν, τοῦ σπουδαίου τούτου ἐγγράφου.

Οὗτος πρῶτον ἤκουσε περὶ τούτου μέσῳ Γερμανοῦ τινὸς σπουδαστοῦ, ὅστις κατηνάλωσε μέγα χρόνον σπουδάζων καὶ ἐρευνῶν εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ ἐν Ρώμῃ. Ὁ Γερμανὸς οὗτος Καθηγητὴς, δὲν ἐθεώρησε τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἔγγραφον σπουδαῖον διὰ νὰ λάβῃ ἀντίγραφον τούτου, ἀλλὰ μετὰ πολλὰ ἔτη ἀργότερον, ἔκαμε μνείαν τούτου εἰς τὸν ἀνωτέρω μνημονευθέντα ἱεροκῆρυκα.

Ὁ ἱεροκῆρυξ οὗτος ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤκουσε καὶ τελικῶς μέσῳ τοῦ Γερμανοῦ φίλου του-ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐπιστρέψει ἐν WESTPHALIA τῆς Γερμανίας- ἐμεσολάβησε εἰς τὸν Ἀρχαιοφύλακα τοῦ Βατικανοῦ ABBA FREELNGHUSEN, ὅστις ἦτο στενὸς φίλος τοῦ Καθηγητοῦ, παρακαλῶν αὐτὸν ὅπως ἐξασφαλίσῃ πιστὴν ἀντιγραφὴν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τοῦ ἀρχαίου τούτου ἔγγραφου.

Τοῦτο τελικῶς ἔγεινεν ἐπὶ δαπάνῃ τοῦ κ. MAHAN ἑβδομήκοντα δύο δολλαρίων καὶ τεσσαράκοντα δύο σεντσιῶν. Τὰ άτομα ἅτινα συνέβαλλον εἰς τὴν προμήθειαν τῆς μεταφράσεως, εἶναι ἄγνωστα εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' αἱ περιστάσεις δὲν ἀφήνουν χῶρον δι' ἀμφιβολίαν τοῦ γεγονότος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αὐθεντικότητά τοῦ σπουδαίου τούτου ἔγγραφου τοῦ Βατικανοῦ, ἐὰν εἶναι ἢ οὐχὶ ὅ,τι ἀξιοῖ, ἕκαστος ἄς κρίνῃ δι' ἑαυτὸν. Βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο δὲν ἀντικρούει τὰ γεγονότα, ἀλλὰ πλήρως ἐπιβεβαιοῖ τὰ ἐκτεθέντα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων εἰς τὴν Γραφήν, καθὼς θὰ ἴδωμεν καὶ ἱστορικῶς. Ἴδου τὸ ἔγγραφον.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ
ΠΙΛΑΤΟΥ, ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΙΒΕΡΙΟΝ

ΚΑΙΣΑΡΑ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΕΝ ΡΩΜΗ.

Ὑγενέστατε Ἡγεμῶν, χαῖρε.

Τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς δικαιοδοσίας μου, εἶναι τοιούτου χαρακτήρος, ὥστε ἔκρινα καλὸν νὰ ἀναφέρω λεπτομερείας, καθὼς ἐξελίχθησαν, διότι, δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον, εἰς τὴν πορείαν τοῦ χρόνου, δὲν θὰ ἀλλάξουν τὸν προορισμὸν τοῦ ἔθνους μας, διότι φαίνεται ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι οἱ θεοὶ ἔπαυσαν νὰ εἶναι ἴλεοι. Εἶμαι ἑτοιμος νὰ εἶπω: "Ἐπικατάρατος ἡ ἡμέρα ὅτε διεδέχθη τὸν VALERION GRATIUS εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῶν Ἰουδαίων."

Ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά μου, ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Κρίσεως, καὶ διέταξα ἑξοχὸν δεῖπνον καὶ εορτὴν ὅπως ἐτοιμασθῇ, ἐν τῇ ὁποίᾳ προσεκάλεσα τὸν Τετράρχην τῆς Γαλιλαίας μὲ τὸν Μέγα Ἀρχιερέα καὶ τοὺς ἀξιωματούχους των. Κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν οὐδεὶς προσήλθεν. Τοῦτο ἦτο ὕβρις κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας μου. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς κατεδέχθη νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ. Ἡ διαγωγὴ του ἦτο σοβαρὰ καὶ δολία. Προσεποιήθη ὅτι ἡ θρησκεία του ἀπηγόρευεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ συγκατήσουν εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ Ῥωμαίων, καὶ νὰ προσφέρουν σπονδὰς μετ' αὐτῶν. Ἐθεώρησα κατάλληλον νὰ δεχθῶ τὴν δικαιολογίαν του, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐπείσθη ὅτι οἱ νικηθέντες διεκηρύχθησαν ἐχθροὶ τῶν νικητῶν. Μοὶ φαίνεται ὅτι, ἀπὸ ὅλας τὰς κυριευθείσας πόλεις, ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ἡ πλέον δύσκολος νὰ κυβερνηθῇ.

Τόσον ταραχώδης εἶναι ὁ λαὸς ὥστε ζῶ
πρὸς στιγμήν ἐκ φόβου ἐπαναστάσεως. Διὰ τὴν
καταστήλῃ ταύτην δὲν ἔχω παρὰ μόνον ἕνα ἐ-
κατόνταρχον καὶ μίαν δράκα στρατιωτῶν. Ἐζή-
σα ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὴν Διοικητὴν τῆς Συρίας,
ὅστις μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει
ἀνεπάρκειαν στρατιωτῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς
ἰδίας αὐτοῦ ἐπαρχίας. Ἡ ἀκόρεστος ἐπιθυμία
πρὸς κατάκτησιν -ἐπέκτασιν τῆς αὐτοκρατορί-
ας μας πέραν τῶν δυνάμεων μας ὅπως ὑπερασ-
πίσωμεν αὐτήν- φοβοῦμαι ὅτι θὰ εἶναι ἡ αἰ-
τία τῆς ἀνατροπῆς καὶ πτώσεως τῆς εὐγενοῦς
Κυβερνήσεως μας.

Μεταξὺ τῶν διαφορῶν φημῶν αἵτινες ἔφ-
θασαν εἰς τὰ ὦτα μου, ὑπῆρξεν μία ἣτις ἐπέ-
συρεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν μου. Νέος τις,
μολοῖ εἶπον, ἐνεφανίσθη εἰς Γαλιλαίαν, κηρύττων
μετ' εὐγενοῦς χάριτος νέον νόμον ἐν ὀνόματι
τῶν θεῶν οἱ ὅποιοι ἀπέστειλον αὐτόν. Κατ' ἄρ-
χας ἐφοβήθη ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ἦτο ὅπως διε-
γείρῃ τὸν λαὸν ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, ἀλλὰ
ταχέως οἱ φόβοι μου διελύθησαν. Ἰησοῦς ὁ
Ναζωραῖος οἰκεῖ μᾶλλον ὡς φίλος τῶν Ρωμαί-
ων παρὰ τῶν Ἰουδαίων.

Ἡμέραν τινὰ, διερχόμενος ἐκ τοῦ μέρους
Σιλωὰμ, ἔνθα πολλοὶ συναθροίζονται, παρετή-
ρησα εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄχλου, νέον τινα στη-
ριζόμενον ἐπὶ τινος κορμοῦ δένδρου, γαληνι-
αίως κηρύττοντα εἰς τὰ πλήθη. Μοι εἶπον ὅτι
οὗτος ἦτο ὁ Ἰησοῦς. Εὐκόλως ἀνέμενον τοῦτο,
τόσον μεγάλη ἦτο ἡ διαφορὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ
τῶν ἀκροατῶν του.

Ἡ ξανθὴ κόμη του καὶ γένειον προσέδι-
δον ἐμφάνισιν οὐρανίας ὄψεως. Ἐφαίνετο πε-

ρίπου τριάκοντα ἔτων. Οὐδέποτε ἔχω ἴδῃ πλέον γλυκεῖαν καὶ ἡρεμον μορφὴν! Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκροατῶν του, μὲ τὰς μαύρας αὐτῶν γενειάδας καὶ τὴν κιτρινό-μαυρον ἐπιδερμίδα των! Μὴ ἐπιθυμῶν νὰ τάρᾳξῃ αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας μου, ἐξηκολούθησα τὴν πορείαν μου, ἀλλὰ ἔνευσα εἰς τὸν Γραμματέα μου νὰ ἀναμιχθῇ μετὰ τοῦ πλήθους καὶ νὰ ἀκούσῃ τι λέγει. Τὸ ὄνομα τοῦ Γραμματέως μου εἶναι Μάνλιος. Οὗτος εἶναι ἀπόγονος Ἑτρούραιων, ἀρχαίων κατοίκων τῆς Ἰουδαίας καὶ γνώστης τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης. Οὗτος εἶναι πιστὸς εἰς ἐμὲ καὶ ἄξιός τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Εἰσερχόμενος εἰς τὸ λιθόστρωτον, εὗρον τὸν Μάνλιον, ὅστις μοι ἀπηγγέθη τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς ὠμίλησεν εἰς Σιλωὰμ. Οὐδέποτε ἤκουσα ἐν τῇ στοᾷ ἢ εἰς τὰ ἔργα τῶν φιλοσόφων ὅ,τι δήποτε τὸ ὅποτον νὰ δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Ἰησοῦ!

Εἰς ἐκ τῶν Ἑβραίων ἐπαναστατῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐρωτᾷ αὐτὸν ἐὰν ἦτο νόμιμον νὰ δίδουν οἱ Ἰουδαῖοι φόρον εἰς τὸν Καίσαρα, ὃ Ἰησοῦς ἀπήντησεν: "Ἀπόδοτε εἰς τὸν Καίσαρα τὰ τοῦ Καίσαρος, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν." Ἦτο ἔνεκεν τῆς σοφίας αὐτοῦ εἰς τὰ λεγόμενά του, ὅπου ἐπέτρεψα εἰς αὐτὸν τριαύτην ἐλευθερίαν εἰς τὸν Ναζαρηνὸν, διότι ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ συλλάβω καὶ ἐξορίσω αὐτὸν εἰς τὸν Πόντον, πλην τοῦτο θὰ ἦτο ἐνάντιον τῆς δικαιοσύνης ἥτις πάντοτε χαρακτηρίζει τοὺς Ρωμαίους.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο οὔτε ἐπαναστάτης οὔδὲ στασιαστής, καὶ ἐπέκτεινα τὴν προστασίαν μου ἵσως ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἦτο ἐλεύθερος νὰ πράξῃ καὶ νὰ ὁμιλῇ εἰς συνηθροισ-

μένον πλήθος, νὰ ἐκλέγῃ ἀκολούθους ἄνευ
 πραιτωριακῆς διαταγῆς. Ἐὰν ποτε συμβῇ -εἴθε
 οἱ θεοὶ νὰ ἀποτρέψουν τριοῦτον συμβάν- ἐὰν
 ποτὲ, λέγω, συμβῇ ὅπως ἡ θρησκεία τῶν προπα-
 τέρων ἡμῶν ὑποσκελισθῇ διὰ τῆς θρησκείας τοῦ
 Ἰησοῦ, θὰ συμβῇ τοῦτο ἐνεκεν τῆς εὐγενοῦς
 αὐτῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος θὰ ἤμην
 τὸ ὄργανον ἐκεῖνο ὅπερ οἱ ἀκόλουθοι αὐτοῦ
 ἀποκαλοῦν πρόνοιαν, καὶ ἡμεῖς μοῖραν ἢ τύχην.

Πλὴν ἡ ἀπεριόριστος αὕτη ἐλευθερία, ἣτις
 ἐδόθη εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἐξηρέθισε τοὺς Ἰουδαί-
 ους, οὐχὶ τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ τοὺς πλουσίους
 καὶ ἰσχυροὺς. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦ-
 το λίαν αὐστηρὸς εἰς τοὺς τελευταίους, καὶ
 τοῦτο ἦτο πολιτικὴ αἰτία, κατὰ τὴν ἀντίληψιν
 μου, νὰ μὴ ἐλέγχω τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ναζωραί-
 ου. "Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι" ἔλεγεν εἰς
 αὐτοὺς, "σεῖς εἰσθε γεννήματα ἐχιδνῶν, ὅμοι-
 ᾶζετε τάφους ἀσβεστωμένους." Εἰς ἄλλας περι-
 στάσεις, ἐμυκτήριζεν τὰς ἐλεημοσύνας τῶν δη-
 μοσίων υπαλλήλων καὶ πλουσίων, λέγων ὅτι,
 "τὸ λεπτόν τῆς χῆρας ἦτο πολυτιμότερον εἰς
 τὰ ὄμματα τοῦ Θεοῦ.

Νέα παράπονα καθημερινῶς ἐγείρονται εἰς
 τὸ Δικαστικὸν Βῆμα ἐναντίον προπετῶν ἢ ἀλα-
 ζόνων Ἰουδαίων. Ἐπληροφορήθην ὅτι κάτι κακὸν
 θὰ συμβῇ εἰς τὸν Ναζωραῖον -καὶ δὲν εἶναι ἡ
 πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἱερουσαλήμ ὑπῆρ-
 ξεν μάρτυς λιθοβολισμοῦ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐ-
 κάλουν ἑαυτοὺς προφήτας- καὶ ἐὰν τὸ Πραιτώ-
 ριον ἀρνηθῇ δικαιοσύνην, κάμουν ἔκκλησιν εἰς
 τὸν Καῖσαρα.

Ἐντούτοις, ἡ διαγωγὴ μου ἐπεδοκιμάσθη
 ὑπὸ τῆς Βουλῆς, καὶ μοι ὑπεσχέθη ἐνίσχυσις

μετὰ τὸ τέλος τοῦ Παρθικοῦ πολέμου. Ἀδυνατῶν νὰ ἀναστήλλῃ ἐπανάστασιν, ἀπεφάσισα νὰ υἱοθετήσω μέτρον τι τὸ ὅποιον ὑπέσχετο νὰ ἐγκαταστήσῃ ἡσυχίαν εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Πραιτώριον εἰς ὑποτιμητικὰς παραχωρήσεις.

Ἐγραψα εἰς τὸν Ἰησοῦν αἰτῶν συνάντησιν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Δικαστικὸν Παλάτιον. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν ἀκριβῆ ὥραν. Γνωρίζετε ὅτι εἰς τὰς φλέβας μου ῥέει Ἰσπανικὸν αἷμα, μειγμένον μετὰ Ῥωμαϊκοῦ, ἀνεπηρέαστον φόβου ἢ παιδαριώδους αἰσθήματος. Ὄταν ὁ Ναζωραῖος ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του, περιεπάτουν εἰς τὸ λιθόστρωτον, καὶ οἱ πόδες μου ἠσθάνθην ὅτι ἐκρατοῦντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς μὲ σιδηρὰν χεῖρα, καὶ ἔτρεμον ὅλα τὰ μέλη μου ὡς νὰ ἤμην ἐνοχος, καίτοι ὁ Ναζαρηνὸς ἦτο γαλήνιος ὡς ἄθωον νήπιον.

Ὄταν μὲ ἐπλησίασεν ἐσταμάτησε, καὶ διὰ νεύματος ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγεν: "Εἰμαι ἐδῶ." Ἐπ' ὀλίγον παρετήρουν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ δέους τὸν ἐκτακτὸν καὶ ἀσυνήθη αὐτὸν ἄνθρωπον τύπον ἀνθρώπου ἀγνώστου εἰς τοὺς πολλοὺς γνωστοὺς ἡμῶν ζωγράφους, οἵτινες ἔχουν δώσει εἶδος καὶ μορφήν εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς καὶ ἥρωας ἡμῶν.

"Ἰησοῦ" εἶπον ἐπὶ τέλους εἰς αὐτὸν, καὶ ἡ γλῶσσα μου ἐτραύβλιζε, "Ἰησοῦ Ναζαρηνέ, ἔχω δώσει πρὸς σὲ κατὰ τὰ τελευταῖα τρία ταῦτα ἔτη ἀρκετὴν ἐλευθερίαν λόγου, καὶ δὲν λυποῦμαι δι' αὐτὸ. Οἱ λόγοι σου εἶναι λόγοι σοφῶν. Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἔχητε μελετήσῃ τὸν Σωκράτη ἢ τὸν Πλάτωνα, πλὴν τοῦτο γνωρίζω, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὰς ὁμιλίας σου μεγαλεῖον ἀ-

πλότῃτος ὅπερ σὲ ἀναβιβάζει ὑπεράνω ὅλων τῶν φιλοσόφων. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνημερώθη περὶ τοῦ-
του, καὶ ἐγὼ, ὁ ταπεινὸς ἀντιπρόσωπὸς του
εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν, εἶμαι εὐτυχὴς, ἐπι-
τρέπων τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, τῆς ὁποίας
σεῖς εἴσθε τόσο ἀξίος.

"Ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ σοὶ ἀποκρύ-
ψω τὸ γεγονός, ὅτι τὰ κηρύγματα σου διήγειρον
ἐναντίον σου τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἀδυσωπήτους
ἐχθροὺς σου. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἐκπληκτι-
κόν. Ὁ Σωκράτης εἶχεν τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ
ἔπεσε θῦμα τοῦ μίσους των. Οἱ ἰδικοὶ σου εἴ-
ναι διπλῶς ἐξοργισμένοι, ἐναντίον σου ἕνεκεν
τῶν λόγων σου, καὶ ἐναντίον μου διὰ τὴν ἐ-
λευθερίαν τὴν ὁποίαν σοὶ παραχωρῶ. Ἀκόμη μὲ
κατηγοροῦν ὅτι ἀπ' εὐθείας συνδέομαι μετὰ σοῦ,
πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως στερήσω τοὺς Ἑβραίους
τῆς μικρᾶς πολιτικῆς ἐξουσίας τὴν ὁποίαν ἡ
Ρώμη ἄφησεν εἰς αὐτοὺς. Ἡ παράκλησίς μου-δὲν
λέγω διαταγὴ μου- εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ προ-
σέχητε εἰς τὸ μέλλον, καὶ νὰ εἴσθε πλέον τρυ-
φερῶς, διὰ νὰ μὴ ἐγείρῃς τὴν ὑπερηφάνειαν
τῶν ἐχθρῶν σου, μήποτε οὗτοι διεγείρουν ἐναν-
τίον σου τὸν ἀμαθῆ λαόν, καὶ μὲ ἀναγκάσουν
νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον τῆς δικαιοσύνης."

"Ὁ Ναζωραῖος, γαληνιαιῶς ἀπήντησεν, "Ἀρ-
χὼν τῆς γῆς, οἱ λόγοι σου προέρχονται οὐχὶ
ἐξ ἀληθοῦς σοφίας. Εἰπὲ εἰς τὸν χεῖμαρον, Στή-
τω εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄρους! διότι θὰ ἐκριζώ-
σης τὰ δένδρα τῆς κοιλάδος. Ὁ χεῖμαρος θὰ
σοὶ ἀποκριθῇ, ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούσῃ τὸν νό-
μον τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ Θεὸς μόνον γνωρίζει
πόθεν ῥέει ὁ χεῖμαρος. Ἀληθῶς σοὶ λέγω, πρὶν
τὸ ἄνθος τῆς Σαρὼν βλαστήσει, τὸ αἶμα τοῦ
δικαίου θὰ χυθῇ."

"Τὸ αἷμα σου δὲν θὰ χυθῇ," ἀπήντησα μετὰ συγκινήσεως. "Σὺ εἶσαι πλεόν πολυτιμος εἰς τὴν ἐκτίμησίν μου ἔνεκεν τῆς σοφίας σου, ἀπὸ,τι εἶναι οἱ παραχοποιοὶ καὶ ὑπερήφανοι Φαρισαῖοι, οἵτινες καταχρῶνται τῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν παρεχώρησαν οἱ Ρωμαῖοι, συνωμοτοῦντες ἐναντίον τοῦ Καίσαρος, ἐρμηνεύοντες τὴν γενναιοδωρίαν ταύτην ὡς φόβον. Αὐθάδεις καὶ ἐλεεινοί, δὲν ἐννοοῦν ὅτι ὁ λῦκος τοῦ δάσους πολλάκις ἐνδύεται μὲ δέρμα προβάτου! Θὰ σὲ ὑπερασπίσω ἐναντίον των. Τὸ Παλάτιδν μου εἶναι ἀνοικτὸν εἰς σὲ ὡς ἄσυλον."

Ὁ Ἰησοῦς μὲ ἀπέριττον χάριν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε μὲ θεῖον μειδίαμα, "Ὅταν ἡ ἡμέρα ἔλθῃ, δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἄσυλον διὰ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς οὔδ' ἐπὶ τὴν γῆν. Τὸ ἄσυλον τοῦ Δικαίου εἶναι ἐκεῖ," δεικνύων τὸν οὐρανὸν. "Τὰ γεγραμμένα εἰς τὰ βιβλία τῶν προφητῶν πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσιν."

"Νέε," ἀπήντησα, "μὲ ἀναγκάζεις νὰ μεττρέψω τὴν παράκλησίν μου εἰς διαταγὴν. Ἡ ἀσφάλεια τῆς ἐπαρχίας ἣτις ἔχει παραχωρηθῇ εἰς ἐμὲ πρὸς φύλαξιν, ἀπαιτεῖ τοῦτο. Πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃς μετριοπάθειαν εἰς τὰ κηρύγματά σου. Μὴ παραβιάζῃς τὰς διαταγὰς μου. Εὐχομαὶ εὐτυχία νὰ σὲ ἀκολουθῇ. Χαῖρε."

"Ἀρχων τῆς γῆς," ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς, "δὲν ἦλθον διὰ νὰ φέρω πόλεμον εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' εἰρήνην καὶ ἀγάπην. Ἐγεννήθην τὴν ἰδίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Αὐγουστος Καίσαρ ἔδωκεν εἰρήνην εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν κόσμον. Καταδιώξις δὲν προέρχεται ἐξ ἐμοῦ. Ἀναμένω ταύτην ἐξ ἄλλων, καὶ θὰ ἀντιμετωπίσω ταύτην ἐν ὑπακοῇ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς

μου, ὅστις μοι ἔδειξε τὴν ὁδὸν. Συγκράτησον, ὅθεν, τὴν κοσμικὴν σου φρόνησιν. Δὲν εἶναι εἰς τὴν ἰσχὺν σου νὰ ἐμποδίσῃς τὸ θῦμα εἰς τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἐξιλεώσεως." Ταῦτα εἰπὼν, ἐξηφανίσθη ὡς λευκὴ σκιὰ πέραν τῶν πάραπετασμάτων τοῦ Παλατίου.

Εἰς τὸν Ἡρώδη, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ κατέφυγον δι' ἐκδίκησιν ἐναντίον τοῦ Ναζαρηνοῦ. Ἐὰν ὁ Ἡρώδης ἠρώτα τὴν ἐνδόμυχον αὐτοῦ ἐπιθυμίαν, θὰ διέταπτεν ἀμέσως τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ἔνεκεν τῆς ὑπερηφανείας τῆς βασιλικότητος του καὶ τὸν φόβον μήπως ὑποπέσῃ εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου, ἀπέφυγε νὰ πράξῃ τι ἐναντίον του.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἡρώδης μὲ ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Πραιτώριον, καὶ κατόπιν ἀσημάντων συνομιλιῶν, ἐζήτησε τὴν γνώμην μου ἀναφορικῶς μὲ τὸν Ναζαρηνὸν. Ἀπήντησα ὅτι, ὁ Ἰησοῦς φαίνεται νὰ εἶναι ἐκ τῶν φιλοσόφων ἐκείνων τοὺς ὁποίους μεγάλα ἔθνη παράγουν κατὰ καιροὺς, καὶ ἡ διδασκαλία του κατ' οὐδὲνα λόγον εἶναι βέβηλος, καὶ ὅτι ἡ πρόθεσις τῆς Ρώμης εἶναι νὰ ἀφεθῇ οὗτος εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν λόγων του, ἥτις δικαιολογεῖται διὰ τῶν πράξεων του. Ὁ Ἡρώδης ἐμειδίασε κακεντρεχῶς, καὶ χαιρέτησας με μὲ εἰρωνικὸν σεβασμὸν ἀνεχώρησεν.

Ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῶν Ἰουδαίων ἐπλησίαζεν καὶ ἡ πρόθεσις τῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν ἦτο ὅπως παραστήσουν ἑαυτοὺς εἰς τὰ πλήθη ἐξυψωτικῶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἡ Πόλις ἦτο κατὰμεστος ὄχλου παραχοποιοῦ κρραυγάζοντος τὸν θάνατον τοῦ Ναζαρηνοῦ. Οἱ ἀπεσταλμένοι μου μὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι ὁ θη-

σαυρὸς τοῦ Ναοῦ διετέθη δι' ἑξαγορὰν τοῦ λαοῦ. Ὁ Κινδυνος ἦτο μέγας. Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος ἐξυβρίσθη. Ἐγραψα εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Συρίας διὰ ἑκατὸν πεζοὺς στρατιώτας καὶ ἄλλους τόσους ἵππους. Ἀπερρίψε τὴν ζητηθεῖσαν βοήθειαν. Εἶδον ἑαυτὸν μόνον μὲ μίαν δράκην ἀπομάχων στρατιωτῶν καὶ ἕνα ἑκατόνταρχον, ἐν μέσῳ ἐπαναστατικῆς Πόλεως, πολὺ ἀδύνατος νὰ καταστήλλω ἐπανάστασιν, μὴ ἔχων δὲ ἄλλην ἐκλογὴν ἑκαμον ὑπομονῇν.

Ὁ ἐπαναστατικὸς ὄχλος συνέλαβε τὸν Ἰησοῦν, καίτοι ἠσθάνθησαν ὅτι δὲν εἶχον οὐδὲν νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὸ Πραιτώριον, πιστεύοντες μετὰ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν ὅτι παραβλέπω τὴν ἀνταρσίαν των, ἐξηκολούθησαν κρίζοντες, "σταύρωσον, σταύρωσον αὐτὸν."

Τρεῖς ἰσχυραὶ μερίδες ἠνώθησαν κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ. Πρῶτον οἱ Ἡρωδιανοὶ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι, τῶν ὁποίων ἡ ἐπαναστατικὴ αὐτῶν διαγωγὴ φαίνεται νὰ προέρχεται ἀπὸ διπλὴν αἰτίαν, οὗτοι ἐμίσουν τὸν Ναζαρηνὸν, καὶ ἦσαν ἀνυπόμονοι ἕνεκεν τοῦ Ρωμαϊκοῦ ζυγοῦ. Οὗτοι οὐδέποτε δύνανται νὰ συγχωρήσουν ἐμὲ διότι εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν αὐτῶν Πόλιν μὲ τὰς σημαίας καὶ εἰκόνας τοῦ Ρωμαίου Ἀυτοκράτορος, καίτοι δὲ εἰς τὴν περίπτωσηιν αὐτὴν ἐν ἀγνοίᾳ ἔπραξα τὸ θανάσιμον τοῦτο λάθος, ἐντούτοις, ἡ βεβήλωσις αὕτη δὲν ἀφάνη ὀλιγώτερον εἰδεχθῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν. Ἀλλὰ παράπονα ἐπίσης ἐφλόγιζον τὰ στήθη των. Εἶχον προτείνει νὰ διαθέσουν μέρος ἐκ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ναοῦ πρὸς ἔγερσιν δημοσίων κτιρίων πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ. Ἡ πρότασις μου αὕτη ἀπερρίφθη μὲ σκυθρωπότητα.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐπίσης, ἦσαν κεκηρυγμένοι ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Κυβέρνησιν ἡμῶν. Ἐφερον μετὰ πικρίας τὴν αὐστηρὰν ἐπικρίσιν τοῦ Ναζωραίου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐπέρριπτεν ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ τρία ἔτη, ὅπου-δὴποτε μετέβαινεν. Μικρόψυχοι καὶ δειλοὶ ἀφ' ἐαυτῶν νὰ ἐνεργήσουν, προθύμως ἠναγκαλίσθησαν τοὺς Ἡρωδιανοὺς καὶ τοὺς Σαδδουκαίους. Πλὴν τῶν δύο τούτων μερίδων, εἶχον νὰ παλαίσω καὶ μὲ τὸν ἀπρόσεκτον καὶ ριψοκίνδυνον ὄχλον, ἐτοιμον νὰ ἐννωθῇ μὲ ἀνταρσίαν καὶ νὰ ὠφεληθῇ ἐνεκεν τῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ταραχῆς.

Ὁ Ἰησοῦς ἐσύρθη ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἦτο τότε, ὅτε ὁ Καϊάφας, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ἔκαμεν ἐμπαικτικὴν πράξιν ὑποταγῆς. Ἀπέστειλε τὸν δέσμιον εἰς ἐμὲ νὰ ἀπαγγείλω ἐγὼ τὴν καταδίκην. Εἶπον εἰς αὐτοὺς, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς ἦτο Γαλιλαῖος, ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἡρώδου, καὶ διέταξα νὰ ἀποσταλῇ εἰς αὐτὸν. Ὁ πονηρὸς οὗτος Τετράρχης, προσποιούμενος σεβασμὸν εἰς ἐμὲ, ἐπανεστρεψεν αὐτὸν καὶ τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν χεῖρα μου. Εὐθὺς τὸ Παλάτιδν μου ἀνέλαβεν ὅσιν πολιορκουμένου φρουρίου. Κάθε στιγμή ἠϋξανε ὁ ἀριθμὸς τῶν στασιαστῶν. Ἡ Ἱερουσαλὴμ κατεκλύσθη ὑπὸ ὄχλου ἐκ τῶν ὁρέων τῆς Ναζαρέτ. Ὅλη ἡ Ἰουδαία φαίνεται ὅτι ἔρρεν εἰς τὴν ἀφωσιωμένην Πόλιν.

Εἶχον λάβει σύζυγον -παρθένον ἐκ Γαλίας- ἥτις ἤξιλον ὅτι ἔβλεπεν εἰς τὸ μέλλον. Αὕτη ἦλθεν κλαίουσα, καὶ πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας μου, μοι εἶπεν, "Πρόσεξον, μὴ πειράξης τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, διότι οὗτος εἶναι ἅγιος. Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἶδον αὐτὸν ἐν ὀνείρῳ, περιπατοῦν-

τα ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἐπέτα ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν ἀνέμων, ὁμίλει εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, ὅλα ὑπῆκουον εἰς αὐτὸν. Ἴδου, ὁ χειμάρρος τοῦ ὄρους Κέδρων ῥέει αἷμα! Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Καίσαρος εἶναι γεμᾶτος ἐκ τῆς ρυπαρότητος τοῦ Γεωμνίδου. Ὁ ἥλιος ἐκαλύφθη μὲ πέπλον ἐν πένθει, ὅπως αἱ παρθένοι τοῦ τάφου! ὦ! Πιλάτε, κακὸν σὲ ἀναμένει ἐὰν δὲν ἀκούσης τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου σου. Φοβοῦ τὸν Καίσαρα, φοβοῦ τὴν κατάραν τῆς Συγκλήτου."

Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον αἱ μαρμάρινοι βαθμίδες ἐστέναζον ἐκ τοῦ βάρους τοῦ πλήθους. Ὁ Ναζαρηνὸς ἐφέρθη πάλιν πρὸς ἐμὲ. Ἐπρόχώρησα ἐπὶ τοῦ Βήματος τῆς Δικαιοσύνης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων μου, καὶ ἡρώτησα τὸν λαὸν μὲ αὐστηρὸν τόνον, τί ζητοῦν! "Τὸν θάνατον τοῦ Ναζωραίου," ἦτο ἡ ἀπάντησις. "Διὰ ποῖον ἐγκλημα;" "Ἐβλασφημήσεν." "Ἐπροφήτευσεν τὴν καταστροφὴν τοῦ Ναοῦ." "Ἐκάλεσεν ἐαυτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Μεσσίαν, τὸν βασιλεῖα τῶν Ἰουδαίων." "Ἡ ῥωμαϊκὴ Δικαιοσύνη" εἶπον "δὲν καταδικάζει τοιαύτας παραβάσεις εἰς θάνατον." "Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτὸν," ἐξέμεσεν κραυγάζων ὁ ἀνήσυχος ὄχλος. Αἱ κραυγαὶ τοῦ ἀφηνιασμένου τούτου ὄχλου ἔσεισε τὸ Παλάτιον ἐκ θεμελίων. Ἐν τῷ μέσῳ ὅλου τοῦ ὄχλου τούτου μόνον εἰς ἐφαίνετο ἡρεμος, ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.

Μετὰ πόλλας ἀκάρπους προσπάθειάς πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἀνιλεῶν αὐτοῦ κατηγόρων, υἱοθέτησα μέτρον τί τὸ ὀποῖον πρὸς στιγμὴν μοι ἐφαίνετο νὰ ἦτο τὸ μόνον μέσον πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς του. Προσέταξα ὅπως μαστιγωθῇ, ἔπειτα ἐζήτησα ὑδρίαν

ἔνιπα τὰς χεῖρας μου ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ὑποδεικνύων εἰς αὐτοὺς διὰ τούτου ὅτι ἀπέδοκίμαζον τὴν πρᾶξιν. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ἦτο ἡ ζωὴ τοῦ Ναζωραίου τὴν ὁποίαν ἐζήτουν, διψῶντες, οἱ ἄθλιοι οὗτοι.

Πολλάκις εἰς τὰς πολιτικὰς ἡμῶν ἀναστατώσεις παρέστην μάρτυς τῆς μανιώδους ἔχθρας τοῦ πλήθους, πλὴν οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν παροῦσαν κατάστασιν, τῆς ὁποίας παρίσταμην μάρτυς. Θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λεχθῇ ἀληθὲς ὅτι, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὅλα τὰ καταχθόνια φαντάσματα τῆς κολάσεως εἶχον συσσωρευθῇ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ. Τὰ πλήθη ἐφαίνοντο ὅτι δὲν περιεπάτουν, ἐφέροντο τῇδε κακεῖσε ὅπως τὰ κύματα ἀφριζούσης θαλάσσης. Παρηκολούθουν ἀπὸ τὰς θύρας τοῦ Παλατίου μου ἕως τοῦ ὄρους Σιών τὰ πλήθη νὰ ὠρύονται, κραυγάζοντα μὲ τοιαύτας ὁξέας φωνὰς τὰς ὁποίας οὐδέποτε εἶχον ἀκούσει εἰς τὴν ἀνταρσίαν τῆς Πανονίας, ἢ εἰς τὴν ὀχλαγωγίαν τῆς ἀγορᾶς.

Μοιραίως ἡ ἡμέρα ἐσκοτάσθη ὡς λυκόφως χειμῶνος, τοιαύτη καθὼς λέγεται περὶ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις συνέβη ὁμοίως κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου.

Ἐγὼ, Διοικητὴς ἐπαναστατικῆς ἐπαρχίας, ἐστηριζόμεν ἐἰς τὴν στήλην τοῦ Παλατίου μου, θεωρῶν μέσῳ τοῦ ζοφεροῦ τούτου σκότους τοὺς ἐκδότας τούτους βασανιστὰς σύροντας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τὸν ἄθῳν τοῦτον Ναζαρηνὸν. Πάντα γύρωθεν μου ἦσαν ἔρημα. Ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶχεν ἐμέσειτούς κατοίκους αὐτῆς, ἀποτελοῦντας μακρὰν σειρὰν πενθίμου ἀκολουθίας ἄγουσαν πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Μελαγχολικὸς, θλιβερός ἀῆρ ἔπνεεν

γύρωθεν μου. Οἱ σωματοφύλακες μου ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ἱππικοῦ, καὶ ὁ ἐκατόνταρχος διὰ νὰ ἐπιδείξῃ σκιὰν δυνάμεως προσεπάθει νὰ τηρήσῃ τάξιν τινὰ. Ἡμην μόνος, καὶ ἡ πάλλουσα μέχρι διαρρήξεως καρδία μου μοι ἔλεγεν ὅτι, πᾶν ὅ,τι συνέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνῆκεν μᾶλλον εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν θεῶν παρὰ εἰς ἄνθρωπον.

Κραυγὴ μεγάλη προήρχετο ἐκ Γολγοθᾶ, ἥτις φερομένη διὰ τοῦ ἀνέμου, ἐφαίνετο νὰ ἐξήγγειλεν ἀγωνίαν τοιαύτην ἣν οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει θνητοῦ οὐς. Μελανὰ νέφη ἐξηπλοῦντο εἰς τὸ πτερύγιον τοῦ Ναοῦ καὶ ἐσκέπαζον τὴν Πόλιν ὡς διὰ πέπλου. Τόσον τρομερὰ ἦσαν τὰ σημεῖα, ἀμφοτέρων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὥστε Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἀνῆγγειλον ὅτι ἀνεφώνησεν "Εἴτε θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπώλετο."

Κατὰ τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἔρριψα τὸν μανδύαν μου γύρωθεν μου, κατήλθον εἰς τὴν Πόλιν παρὰ τὴν πύλην τὴν ἄγουσαν εἰς Γολγοθᾶ. Ἡ θυσία εἶχεν ἐπιτελεσθῇ. Τὰ πλήθη ἐπέστρεφον εἰς τὸν οἶκον των, ἀκόμη ἐρεθισμένοι ἀληθές, πλὴν κατηφεῖς καὶ ἀπηλπισμένοι. Ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου εἶχον παραστῇ ὡς μάρτυρες εἶχεν ἐντυπωθῇ μετὰ φόβου καὶ τύψεως συνειδήσεως εἰς τὴν καρδίαν των. Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶδον τὴν μικρὰν Ῥωμαϊκὴν φρουρὰν διερχομένην μὲ κατήφειαν. Ὁ σημαιοφόρος εἶχεν καλύψει τὸν ἄετὸν αὐτοῦ εἰς ἔνδειξιν πένθους, καὶ ἤκουσα τυχαίως μερικοὺς στρατιώτας μουρμουρίζοντας ξέγας λέξεις τὰς ὁποίας δὲν ἠννόουν. Πολλάκις ὁμὰς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἴσταντο, καὶ παρατηροῦντες κατὰ τὸν λόφον τοῦ Γολγοθᾶ, ἔμενον ἀκίνητοι, ἀνεμένοντες ὅπως παραστούς ἴσως μάρτυρες καὶ ἄλλων σημείων.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ Πραιτώριον, τεθλιμμένος καὶ σκεπτικός. Ανερχόμενος τὰς βαθμίδας αἵτινες ἀκόμη ἦσαν ἐστιγματισμένοι μετὰ τὸ αἷμα τοῦ Ναζαρηνοῦ—παρετήρησα γέροντά τινα, ἐν ἰκετευτικῇ στάσει, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ γιναίκας τινὰς μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ὁ γέρων ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ἔκλαιεν πικρῶς. Εἶναι ὀδυνηρὸν νὰ βλέπῃ τις γέροντα νὰ κλαίῃ! "Πάτερ" τοῦ λέγω ἡπίως, "τίς εἶσαι; καὶ ποία εἶναι ἡ αἵτησίς σου;"

"Εἶμαι Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας" ἀπήντησε, "καὶ ἦλθον νὰ σὲ παρακαλέσω γονυκλινῶς, νὰ μοι χορηγήσῃτε τὴν ἀδειαν ὅπως ἐνταφιάσω τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ Ναζαρέτ." "Ἡ παράκλησίς σου ἡσηκούσθη" εἶπον εἰς αὐτόν, καὶ ἀμέσως διέταξα τὸν Μάνλιον νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ στρατιώτας διὰ νὰ ἐπιβλέψῃ τὴν ἀποκαθήλωσιν, μήπως τις παρεμποδίσει ταύτην.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ τάφος εὐρέθη κενός. Οἱ μαθηταὶ τοῦ διεκήρυξαν παντοῦ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καθὼς οὗτος προεἶπεν.

Τελευταῖον τι καθήκον ἔμενε νὰ ἐκτελεσθῇ, καὶ τοῦτο εἶναι νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὰ ἀξιοθέρητα ταῦτα συμβάντα. Τὴν ἐπομένην τῶν γεγονότων τούτων ἄλλα γεγονότα ἔλαβον χώραν. Ἠρξισεν νὰ αὐγάξῃ ἡ ἡμέρα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡχος σάλπιγγος ἐπλήρωσε τὸν ἄερα, παίζων τὸν ὕμνον τῆς Ἀρτέμιδος. Κυτάζων κατὰ τὴν πύλην τῆς Καισαρείας εἶδον στρατιώτας καὶ ἤκουσα ἀπὸ μακρὰν ἄλλας σάλπιγγας σαλπίζοντας τὸ ἐμβατήριον τοῦ Καίσαρος. Ἦτο ἡ ἐνίσχυσις τὴν ὁποίαν εἶχον ζητήσῃ δύο χιλιάδες ἐκλεκτοὶ στρατιῶται ἔσπευσαν τὴν ἔλευσιν των, βαδίζοντες δι' ὅλης τῆς

νυκτὸς. "Ἦτο πεπρωμένον ὑπὸ τῆς τύχης" ἔκρα-
 ξα," συστρέφων τὰς χεῖρας μου, "ὅτι ἡ μεγάλη
 ἀνομία ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ! Διὰ νὰ τελεσθῇ
 τὸ ἔργον τῆς χθὲς, οἱ στρατιῶται ἔπρεπε νὰ
 φθάσουν σήμερον! Σκληρὰ εἰμαρμένη, πῶς διασ-
 κεδάζης μὲ τὰς ὑποθέσεις τῶν θνητῶν!" Ἦτο
 τόσον ἀληθὲς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Ναζαρηνὸς ἔ-
 κραξε θνήσκων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ "Τετέλεσται."
 Εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ εἴπω, καθὼς ὁ Μάνλιος μοι
 ἀνέφερεν ὅτι ἔκραξεν ὁ ἐκατόνταρχος, "ἀληθῶς,
 Υἱὸς Θεοῦ εἶναι οὗτος!"

Τώρα Εὐγενέστατε Κυρίαρχε, ταῦτα εἶναι
 τὰ γεγονότα ἅτινα κατὰ δύναμιν συνέλλεξα καὶ
 συνέταξα μετὰ δυσκολίας, ὥστε ὑμεῖς νὰ δυνη-
 θῇτε νὰ κρίνητε τὴν συμπεριφορὰν μου ὡς ὅλον,
 διότι ἤκουσα ὅτι ὁ Ἀντίπατρος εἶπεν πολλὰ
 σκληρὰ περὶ τούτου ἐναντίον μου. Μὲ ὑπόσχε-
 σιν πιστότητος καὶ καλλὰς προρρήσεις πρὸς
 τὸν Εὐγενέστατον Κυρίαρχόν μου, διατελῶ ὑμέ-
 τερος πιστὸς δοῦλος,

ΠΟΝΤΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

---οοο---

ΧΑΡΙΝ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ΧΑΡΑΥΓΗΣ, παραθέτο-
 μεν ἐκ τοῦ Ἰωσήπου, τὴν γράφει οὗτος περὶ τοῦ
 Ἰησοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὁ Ἰώ-
 σηπος ἦτο ἱερεὺς, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Μακ-
 καβαίων, ἐπολέμησεν ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ἰουδαίων
 τὸ 67-68 μ.Χ. ἐναντίον τοῦ Βεσπεσιανοῦ καὶ
 τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τίτου. Αἰχμαλωτισθεὶς δὲ ἔχα-
 ρίσθη ἡ ζωὴ του, ἔνεκεν τῆς ἀνδρείας του καὶ
 τιμιότητος του. Μετὰ τὴν ἀλωσιν καὶ καταστρο-
 φὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐφέρθη εἰς Ρώμην, ἔνθα ἐ-
 γραψεν ἱστορίαν εἰς δύο τόμους, ΙΟΥΔΑΙΚΗΝ ΑΡ-
 ΧΑΙΟΛΟΓΙΑΝ εἰς 18 βιβλία καὶ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΩΝ
 ΙΟΥΔΑΙΩΝ εἰς ἑπτὰ βιβλία. Λεπτομερῇ περιγρα-

φὴν ποιεῖ περὶ τῆς πτώσεως καὶ καταστροφῆς
 τῆς Ἱερουσαλὴμ, κατακρίνων τοὺς ἀρχηγοὺς αὐ-
 τῆς ὅτι οὗτοι ἐπέφερον τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ
 ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν πυρπόλησιν τοῦ
 Ναοῦ. Πολλοὶ μετέπειτα ἱστορικοὶ ἀποκαλοῦν
 τὸν Ἰώσηπον φ ι λ α λ ή θ η ν, ἰδίως ὁ Εὐ-
 σέβιος ὁ Παμφίλου. Καίτοι ἔγραψεν μὲ ἀκρίβει-
 αν τὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ, ἐντούτοις
 εἰς τὰ χρονολογικὰ αὐτοῦ γεγραμμένα φορεῖται
 ἑλλειπὴς. Ἐκ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ἱστορικῶν
 Ῥωμαίων τε καὶ Ἑλλήνων, οὐδεὶς διέψευσεν τὰ
 ἱστορικὰ αὐτοῦ γεγραμμένα, διότι ζῶν εἰς τὴν
 Βασιλείαν τοῦ Δομιτιανοῦ 86-98 μ.Χ., διέτρε-
 χε τὸν κίνδυνον ψευδολογίας καὶ ἀνακρίβειας
 τῶν γεγραμμένων του. Ἡ λεπτομερὴς καταστροφή
 τῆς Ἱερουσαλὴμ ὡς ἀναγράφει αὐτὴν ὁ Ἰώσηπος,
 ἐπιβεβαιεῖ τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ΛΟΥΚΑ κα:
20-24, καὶ ΛΕΥΙΤ. κς:29-38, ἐνθα προφητεύ-
 εται ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ θέλουσι φάγει τὰς
 σάρκας τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων αὐτῶν, καὶ ὁ
 Ἰώσηπος ἀναγράφει λεπτομερῶς πῶς γυνή τις
 ἔσφαξε τὸ θυλάζον αὐτῆς βρέφος καὶ ἔψησεν
 αὐτὸ καὶ ἔφαγεν ἐξ αὐτοῦ κ.λ.π." Ἰδε ἐπίσης
B.ΒΑΣ. ς:29.

Ὁ Παῦλος δὲ ἀναφωνεῖ ὅτι ἔφθασεν ἡ ὀρ-
 γή τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτῶν μέχρι τέλους. Α.ΘΕΣΣ.
β:16. Ὁ ΛΟΥΚ. κα:20-24, ἀναφέρει τὰ ἐδάφια
 ταῦτα περὶ τῆς θλίψεως τοῦ κατὰ γράμμα λα-
 οῦ Αὐτοῦ Ἰσραὴλ, ἐνῷ ὁ ΜΑΤΘ. κδ:22, ἀνάγε-
 ται εἰς τὴν τελικὴν θλίψιν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Πα-
ρουσίᾳ, ὅτε καὶ ἡ ἐπέμβασις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ
 σωτηρία ἔνεκεν ἢ μέσω τῶν ἐκλεκτῶν, ἢ δὲ ἄλ-
 λως" δὲν ἤθελε σωθῇ οὐδεμία σὰρξ." Εἰς τὸ
 18ον Βιβλίον τῆς ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ τοῦ ὁ Ἰώσηπος
 γράφει περὶ τοῦ Ἰησοῦ,

" Ἦτο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον περίπου,

" Ἰησοῦς ὁ ἐκ Ναζαρέτ, σοφὸς ἄνθρωπος, ἐὼν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἀποκαλῶμεν αὐτὸν ἀπλῶς ἄνθρωπον, διότι Οὗτος ἦτο ἐκτελεσθῆς θαυμαστῶν ἔργων, Διδάσκαλος ἐκείνων οἵτινες ἐδέχθησαν Αὐτὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν Αὐτοῦ εὐχαρίστως. Ἠλκυσεν εἰς ἑαυτὸν, ἀμφοτέρων, Ἰουδαίους τε καὶ Ἑθνικοὺς. Οὗτος ἦτο Χριστὸς. Καὶ ὅτε ὁ Πιλάτος, τῇ ὑποκινήσει τῶν ἀρχηγῶν ἡμῶν, κατεδίκασεν Αὐτὸν εἰς θάνατον διὰ σταυροῦ, ἐκεῖνοι οἵτινες ἠγάπων Αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς, δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν, διότι, ἐφανερώθη εἰς αὐτοὺς ζῶν πάλιν τὴν τρίτην ἡμέραν, καθὼς οἱ θεοὶ Προφῆται προεῖπον ταῦτα καὶ δέκα χιλιάδας θαυμαστὰ πράγματα, ἀναφορικῶς μὲ Αὐτὸν. Καὶ οἱ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ, ὀνομασθέντες χριστιανοὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ, ὑπάρχουν μέχρι σήμερον."

Ὁ Ἰώσηπος ἐπίσης ἀναφέρει περὶ τῆς ἥττης τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἡρώδου ὑπὸ τοῦ Ἀρέτα, διότι ὁ Ἡρώδης ἀπέπεμψε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀρέτα, ἥτις ἦτο σύζυγος του, καὶ ἔλαβεν ὡς σύζυγον τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου. Καὶ ἔνεκεν τούτου, ὁ Ἰωάννης ἀπεκεφαλίσθη, τῇ παρακινήσει τῆς Ἡρωδιάδος. Εἰς τὸ 18ον Βιβλίον 5, 1-2 οὗτος λέγει τὰ ἐξῆς, εἰς τὴν ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΝ,

" Τώρα, τινὲς ἐκ τῶν Ἰουδαίων νομίζουν ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἡρώδου ἦλθεν ἐκ Θεοῦ, καὶ δικαίως, ὡς τιμωρία, διότι ἔπραξεν οὗτος ἀμαρτίαν ἐναντίον τοῦ Ἰωάννου, τοῦ καλουμένου Βαπτιστοῦ, διότι ὁ Ἡρώδης ἔσφαξεν αὐτὸν, ὅστις ἦτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, διδάσκων τοὺς Ἰουδαίους εἰς ἀρετὴν, ἀμφοτέρων, ὁ εἰς ὑπερ τοῦ ἄλλου, καὶ εὐσέβειαν εἰς

" εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ Ἡρώδης φοβούμενος ἐπανάστασιν-ἔνε-
κεν τῶν κατακρίσεων τοῦ Ἰωάννου- ἐφυ-
λάκισεν αὐτὸν εἰς τὸ φρούριον Μαχαίρ-
ρου. Ἐκεῖ, τῇ ὑποδείξει τῆς Ἡρωδιάδος,
ἐθανάτωσεν αὐτὸν, διότι ὁ Ἰωάννης ἤλεγ-
χεν αὐτὸν, λέγων, "δὲν εἶναι νόμιμον
νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου
Φιλίππου ὡς σύζυγον.

Οἱ Ἰουδαῖοι τώρα, ἔχουν τὴν πεποίθησιν
ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἡρώ-
δου ὑπὸ τοῦ Ἀρέτα ἦτο δικαία τιμωρία
καὶ ἔνδειξις δυσαρесκείας παρὰ τοῦ Θε-
οῦ."

---ooo---

Ὁ REV. W.D. MAHAN, μεταφράσας τὴν ἀνω-
τέρω ἐπιστολὴν τοῦ Πιλάτου, ἠρεύνησε ὄχι μό-
νον τὰ ἀρχεῖα τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ
ἐν Ρώμῃ, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰ ἀρχεῖα τῆς Κωνσ-
ταντινουπόλεως καὶ ἔφερεν εἰς φῶς καὶ ἄλλας
μαρτυρίας καὶ ἀνέκδοτα συμβεβηκότα, καὶ ἐνέ-
γραψε εἰς βιβλίον 250 σχεδὸν σελίδων, πῶς ὁ
Καϊάφας ἀνέφερεν εἰς τὸ Σάχεδριν περὶ τῶν
γεγονότων τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς
παραιτήσεως αὐτοῦ ὡς Μεγάλου Ἀρχιερέως, ἐπί-
σης πῶς ὁ Γαμαλιήλ, ἐπεσκέφθη τὴν Μαρίαν καὶ
τὸν Ἰωσήφ, καθὼς καὶ τὸν Λάζαρον καὶ τὰς ἀ-
δελφὰς αὐτοῦ, πληροφορηθῆς περὶ τοῦ Ἰησοῦ,
καθὼς καὶ ἐπιστολὰς τοῦ HILLEL, σοφοῦ Ταλμου-
διστοῦ, περὶ τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ
Ἰσραὴλ καὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ. Πλὴν ὅλα
ταῦτα δὲν συμβάλλουν εἰς οὐδὲν, διότι ἔχομεν
τὸν θεόπνευστον Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι
ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἐκπαίδευσιν
κ.λ.π διὰ νὰ εἶναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ
Θεοῦ ἡτοιμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.

---ooo---

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

"Ἀγαθὸν
τὸ νὰ δο-
ξολογῇ τις
τὸν Κύριον, καὶ
νὰ ψαλμωδῇ εἰς τὸ
ὄνομα σου, "Υψιστε."
ΨΑΛΜΟΣ 92:1.

---ooo---

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΣ λαὸς τοῦ Κυρίου, ὁ
φωτισθεὶς ἐν Χριστῷ, χαίρει νὰ
εὐχαριστῇ πάντοτε καὶ ἐν παντὶ
τὸν Κύριον. Ἀληθῶς, ἐὰν ζῶμεν
κατὰ τὰς εὐκαιρίας τὰς ἐκάστοτε
παρουσιαζομένας εἰς ἡμᾶς, θὰ εὐχαριστῶ-
μεν τὸν Κύριον ἐν παντὶ. Ὁ Παῦλος ἔγραψε πε-
ρὶ τοῦ προνομίου τούτου, λέγων, "Κατὰ πάντα
εὐχαριστεῖτε," καὶ ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι τὰ
"πάντα" συνεργοῦσι ἐπ' ἀγαθῷ ὡς νέα κτίσματα
ἐν Χριστῷ, εὐγνωμοσύνη θὰ ἀναβλύζῃ εἰς τὰς
καρδίας μας, καὶ τὰ χεῖλη ἡμῶν θὰ ψάλλουν αἴ-
νον εἰς κάθε πείραν τῆς ζωῆς. Α.ΘΕΣΣ.ε:18,
ΡΩΜ.η:28.

"Ἀπας ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἐκτιμᾷ τὰς εὐ-
λογίας ἃς Οὗτος ἐπιστρεφεί ἐπ' αὐτοῦ. "Εὐχα-
ριστοῦντες" εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ἐκτιμήσεως
ταύτης- πρῶτον πρὸς τὸν Κύριον, ὡς ἐπίσης
πρὸς ἐκείνους μεθ' ὧν ἐρχόμεθα εἰς συναφειαν.
"Εἶναι ἀγαθὸν" τὸ ἐδάφιδόν μας διακηρύττει,
"νὰ δοξολογῶμεν τὸν Κύριον, καὶ νὰ ψαλμωδῇ
τις εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου." Ἐνταῦθα ἡ σκέ-

ψῆς φαίνεται νὰ εἶναι ὅτι ἐκφράζοντες τὰς εὐχαριστίας μας πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ψάλλοντες ἐπαίνους πρὸς τοὺς ἄλλους- καὶ βεβαίως οἱ ὕμνοι ἡμῶν λατρείας-εἶναι ἐκφρασις εὐχαριστίας.

Ὁ Δαβὶδ ἔγραψε, "διὰ νὰ κάμω νὰ ἀντηχήσῃ φωνὴ αἰνέσεως, καὶ νὰ διηγηθῶ πάντα τὰ θαυμάσιά σου." ΨΑΛΜ. κς:7. Ἡ ἐκφρασις αὕτη εὐρίσκεται εἰς ἐκάστην στροφὴν πολλῶν ἀποκαλυπτικῶν ψαλμῶν. Ἀνοίγων τὸν Ψαλμὸν ὁ Δαβὶδ ἔγραψε, "Κρίνων με Κύριε, διότι ἐγὼ περιεπάτησα ἐν ἀκακίᾳ μου, καὶ ἐπὶ τὸν Κύριον ἠλπίσα, δὲν θέλω σαλευθῆ." ΨΑΛΜ. κς:1. Οὐτε ὁ Δαβὶδ ἢ ἄλλο τι μέλος τοῦ πεπτωκότος γένους ἔγεινεν ἱκανὸν νὰ ζήσῃ ἐπὶ τῶν κανόνων τῆς τελειότητος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὡς ἀφιερωμένος λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι οὐσιωδῶς ὅπως διατηρῶμεν τὴν ἀκεραιότητά μας ἐνώπιον Αὐτοῦ ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ὅτι εἴμεθα πρόθυμοι καὶ ἐνδιαφερόμεθα νὰ πράττωμεν τὸ δίκαιον. Διακρατοῦντες τοιαύτην διάθεσιν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, θέλωμεν Αὐτὸν νὰ μᾶς κρίνῃ καὶ ἀποκαλύψῃ εἰς ἡμᾶς τὰ πράγματα ἐκεῖνα ἅτινα εἶναι εὐάρεστα εἰς Αὐτὸν.

ΕΝ ΤΗ ΙΣΧΥΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ὁ Δαβὶδ ἐγνώριζεν ὅτι οὗτος δὲν ἡδύνατο νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκεραιότητά του διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἰσχύος. Ἡμεῖς ἐπίσης, δυνάμεθα νὰ πέσωμεν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν δυνάμει. Μόνον ὅταν ἔχομεν πίστιν εἰς τὰς προθέσεις καὶ ἱκανότητα τοῦ Κυρίου ὅπως βοηθήσῃ ἡμᾶς ἐν καιρῷ χρείας, καὶ χρησιμοποιοῦμεν κάθε προμήθειάν Του πρὸς ἐνίσχυσιν ἡμῶν, καὶ ἐν τῇ δυνάμει τῆς ἰσχύος Του, τότε δυνάμεθα, καθὼς

ὁ Δαβὶδ, νὰ ἔχομεν ἐμπιστοσύνην ἥτις δὲν θὰ
"σαλευθῇ."

Ὁ Δαβὶδ συνεχίζει, "Ἐξέτασόν με, ὦ
Κύριε, καὶ δοκίμασόν με, δοκίμασον τοὺς νε-
φροὺς μου καὶ τὴν καρδίαν μου. Διότι τὸ ἔ-
λεός σου εἶναι ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου,
καὶ περιεπάτησα ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου." ἐδ. 2, 3.
Ὁ Παλμωδὸς ἐπεθύμει τόσον νὰ φανῇ δίκαιος
εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κυρίου, ὥστε προσε-
κάλεσεν Αὐτὸν ἵνα ἐξετάσῃ καὶ δοκιμάσῃ αὐ-
τὸν. Αὕτη ἦτο μεγάλη ὑπόθεσις, διότι ὁ Παλ-
μωδὸς δὲν ἠθέλην νὰ ἔχει ἄλλον τρόπον γνῶσε-
ως, ὁποῖας αὐστηρεῖς μεθόδους ὁ Κύριος ἠδύνατο
νὰ χρησιμοποιήσῃ ἵνα δοκιμάσῃ αὐτὸν, ἢ ὁποί-
ας πείρας ἢ ἀπάντησις εἰς τὴν προσευχὴν ταύ-
την ἠδύνατο νὰ φέρῃ. Ἀλλ' οὗτος εἶχεν δύο κα-
λοὺς λόγους ποιῶν τὴν παράκλησιν ταύτην. 1ον/
Οὗτος ἦτο πεποιθὼς ὅτι ἡ τρυφερότης τοῦ Θεοῦ
ἦτο ἐνώπιόν του. 2ον/ Οὗτος ἐβάδιζεν ἐν τῇ
ἀληθείᾳ τοῦ Κυρίου, καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἀ-
λήθεια ἠδύνατο νὰ γείνη "ἀσπίς του καὶ προσ-
τασία του."

Ὁ Παλμωδὸς τότε ἐκφράζει μερικὰς ἀπό-
ψεις τῆς ἀκεραιότητος του. Οὗτος ἔγραψεν,
"Δὲν ἐκάθησα μετὰ ἀνθρώπων ματαίως, καὶ μετὰ
ὑποκριτῶν δὲν θέλω ὑπάγει. ἐδ. 4. Διὰ τὸν
Δαβὶδ τοῦτο δὲν ἦτο ἀπλῶς ὑπόθεσις ἀποχῆς ἐ-
πικοινωνίας μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ἦτο περισσό-
τερον τούτου, οὗτος λέγει εἰς ἐδάφιον 5,
"Ἐμίσησα τὴν σύναξιν τῶν πονηρευομένων, καὶ
μετὰ ἀσεβῶν δὲν ἐκάθησα."

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΣΩΜΕΝ ΠΑΝ ΚΑΚΟΝ

Μὴ γνωρίζοντες τὰς περιστάσεις αἵτινες

παρεκίνησαν τὴν ἔκφρασιν ταύτην τοῦ μίσους διὰ τὸ κακὸν, δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν τοῦτο μόνον ὡς ἀρχήν, εἰς τὴν ἰδίαν μας στάσιν διὰ τὸν Κύριον καὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην. Δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν ἀρχὴν ταύτην εἰς πᾶν κακὸν-πρὸς κάθε τι ὅπερ δὲν εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸν Κύριον. Δὲν θὰ ἔχωμεν ἐπικοινωνίαν μὲ τὰ ἔργα τοῦ σκότους τοῦ Σατανᾶ, ὅχι ἀπλῶς διότι δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πράξωμεν οὕτω, ἀλλὰ διότι, ὡς λέγει ὁ Φαλμωδδς, τὰ μισῶμεν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι συμμορφούμεθα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμένον ὅτι "ἡ γὰρ πησεν δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησεν ἀνομίαν."

Ἐν τῷ ΦΑΛΜ. ιθ:12-14, εὐρίσκομεν τὸν Δαβὶδ προσευχόμενον "Τίς συναισθάνεται τὰ ἑαυτοῦ ἀμαρτήματα; Καθάρισόν με ἀπὸ τῶν κρυφίων μου ἀμαρτημάτων. Καὶ ἔτι προφύλαξον τὸν δοῦλον σου ἀπὸ ὑπερηφανιῶν, ἅς μὴ μὲ κυριεύσωσι. Τότε θέλω εἶσθαι τέλειος, θέλω καθαρισθῆ ἀπὸ μεγάλης παρανομίας." Ἀς εἶναι εὐάρεστα τὰ λόγια τοῦ στόματός μου, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου, ἐνώπιόν σου, Κύριε, φρούριδόν μου, καὶ λυτρωτὰ μου."

Ὁ Φαλμωδδς ἐγνώριζεν ὅτι ἡ μόνη ὁδὸς ἣτις ἡδύνατο νὰ γείνη ἀληθῶς ἀθῶος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἦτο ὅπως ἀφίνη τὸν Θεὸν νὰ καθαρίσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν κρυφίων αὐτοῦ ἀμαρτημάτων, καὶ προφυλάττῃ αὐτὸν ἀπὸ παράτολμα ἀμαρτήματα. Ἐκ μέρους τοῦ οὗτος ἔπρεπε ταπεινῶς καὶ εἰλικρινῶς νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸν Κύριον ἵνα ἐξετάσῃ καὶ δοκιμάσῃ αὐτὸν. Ἀκόμη καὶ τότε ὁ Δαβὶδ δὲν ἡδύνατο νὰ εἶναι ἀθῶος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἡλευθερώθῃ ἐκ πάσης ἀμαρτίας. Ἀλλ' ἡ καρδιά του ἡδύνατο νὰ εἶναι καθαρὰ, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀγνότητος τοῦ σκοποῦ

τῆς καρδίας, οὗτος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Κύριος
θα ἐδέχετο τὴν ἀφωσίωσιν του καὶ τὰς θυσί-
ας του. Μόνον μὲ τοιαύτην διάθεσιν ἡ δύνατο
οὗτος νὰ περικυκλώσῃ ἢ ἐναγκαλισθῇ τὸ θυσι-
αστήριον τοῦ Κυρίου.

Καὶ τοῦτο ὁ Παλμωδὸς ὑποδεικνύει ὅτι
δύναται νὰ καταλύξῃ ἐν τῇ διακηρύξει του, ἡ-
τις ἀναγινώσκει, "Μὲ φωνὴν αἰνέσεως θὰ διη-
γαῶμαι πάντα τὰ θαυμάσια τοῦ Κυρίου." Ὁ Παῦ-
λος ἐκφράζει παρομοίαν τινα σκέψιν ὅταν ἔ-
γραψεν, "Δι' αὐτοῦ λοιπὸν ἅς ἀναφέρωμεν πάν-
τοτε εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν αἰνέσεως, τοῦτέσ-
τιν καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τὸ ὄνομα Αὐ-
τοῦ. Τὴν δὲ ἀγαθοποιῶν μὴ λησμονεῖτε, διότι
εἰς τοιαύτας θυσίας εὐαρεστεῖται ὁ Θεός." EBP. ιγ:15,16.

ΚΑΡΙΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Καθὼς ὁ Δαβὶδ ἀποκαλύπτει, ἡ εὐχαρισ-
τία του πρὸς τὸν Κύριον ἦτο τὸ ἀναπόφευκτον
ἀποτέλεσμα τῆς διαρκοῦς αὐτοῦ ἐπιθυμίας καὶ
ἀποφάσεως νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκεραιότητά του
ἐναντι τοῦ Κυρίου. Τοῦτο ὑποδεικνύει καὶ
πιστεύομεν ὅτι κάθε ἀφιερωμένον τέκνον τοῦ
Θεοῦ θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοῦτο ἐξ ἰδίας του πεί-
ρας- ὅτι ἀληθὴς καὶ αὐθόρμητος εὐχαριστία
πρὸς τὸν Θεὸν δύναται νὰ ἔλθῃ μόνον ἐκ καρ-
δίας, ἥτις εἶναι ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς Αὐτὸν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἐν ἀνταρσίᾳ πρὸς
τὰς ὁδηγίας τοῦ Θεοῦ, ἀνθιστάμενοι εἰς τὴν
πρόνοιάν Του, καὶ ταῦτοχρόνως νὰ ἔχωμεν τὰς
καρδίας μας υπερπληρωμένας μὲ ἀληθῆ ἐκφρασιν
εὐχαριστίας πρὸς Αὐτὸν. Ἐκφρασις εὐχαριστι-
ῶν εἶναι ἡ υπερπλήρωσις τῶν καρδιῶν, αἵτινες

ἐκκενώθησαν καὶ ἐπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέσῳ τοῦ Γραπτοῦ Λόγου, καὶ τῆς προνοίας τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦ ὁποῖου περιβαλλόμεθα, πληρούμενοι διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει οὕτω ἐκχυθῇ εἰς τὰς καρδίας μας θὰ εὐρωμεν ἐκεῖνο ὅπερ ἄλλῳ ὡς εἶναι ἀγαθὸν, μάλιστα ἑναρμόνιον πρᾶγμα, νὰ δίδωμεν εὐχαριστίας εἰς τὸν Κύριον. ΡΩ-ΜΑΙΟΥΣ ε:5.

Παρατηρουμένη ἐν τῷ καταλλήλῳ φωτὶ, κά-θε πείρα τῆς ζωῆς εἶναι μία αἰτία δι' εὐχαριστίαν. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν διατηροῦσαν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ζωῇ μας, ὅτι Οὗτος δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκπέσωμεν. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι Οὗτος οὐδέποτε θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἢ ἐγκαταλείψῃ, ὅτι ἔχων ἀρχίζει τὸ καλὸν τοῦτο ἔργον δι' ἡμᾶς, Οὗτος ὑπόσχεται ὅτι θὰ τελειώσῃ τοῦτο ἐν τῷ ὠρισμένῳ Αὐτοῦ καιρῷ, καὶ μέσῳ ὁποῖ-ασδήποτε ἐνεργείας Οὗτος ἠθέλην κρίνει συνε-τὸν νὰ ἐκλέξῃ. ΦΙΛΙΠΠ.α:6.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἡ ἔκφρασις εὐχαριστίας εἶναι ἀμφοτέρων διὰ παρελθούσας εὐλογίας καὶ διὰ μελλούσας τοιαύτας. Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ παρελθόντα ἔλεῃ καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα τῶν μελλουσῶν τοιούτων, γνωρίζοντες ὅτι αὐταὶ ἀπορρέουν ἐξ Αὐτοῦ, ἐκ τῆς τρυφερότητος τῆς ἀγάπης Του.

ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΣ ΔΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΟΡΑΣΙΝ

Καθὼς αἱ διάνοιαι μας στρέφονται πρὸς τὰ ὀπίσω, εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν ὅτι Οὗτος "ἐκλινεν ἐφ' ἡμῶν, καὶ ἤκουσε τῆς κραυγῆς μας διὰ βοήθειαν, ἀνεβίβασεν ἡμᾶς ἐκ λακκου

ταλαιπωρίας, καὶ ἔθεσε τοὺς πόδας ἡμῶν ἐπὶ πέτρας." ΨΑΛΜ.μ:1,2.

Ὑπάρχουν ἑκατομμύρια εἰλικρινῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ζητοῦν τὸν Θεόν, καὶ οἱ ὅποιοι-κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα- δὲν θὰ εὕρουν Αὐτὸν. Καὶ τοῦτο δὲν θὰ γείνη μέχρι τοῦ χιλιετοῦς Αἰῶνος, ὁπότε Οὗτος θέλει "στρέψει" ἐπ' αὐτῶν. Εἶναι μόνον τὸ "μικρὸν ποίμνιον" ὅπερ ὁ Κύριος τώρα ζητεῖ, καὶ χαίρωμεν διότι ἐδόθη εἰς ἡμᾶς "ὁ νέος ὕμνος" νὰ γνωρίζωμεν καὶ ψαλμωδῶμεν.

Καὶ σκέφθητι τὴν τοῦτο ἔννοε! Καθ' ὃν χρόνον εὕρισκόμεθα ἐν τῷ φρικτῷ καὶ βορβορώδη λάκκον, εἴμεθα ἀποξενωμένοι ἐκ τοῦ Θεοῦ μέσω φαύλων πράξεων-ἀρχικῶς διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδάμ, μέσω τῆς ὁποίας ἡ καταδίκη τῆς ἀμαρτίας ἐπῆλθεν ἐπὶ πάντα ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὁ Κύριος διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας μας, καὶ οὕτω φωτισθέντες μέσω τῆς ἀληθείας, Οὗτος ἐπεξέτεινε πρὸς ἡμᾶς τὴν ἄνω ἀγίαν κλήσιν τοῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τὸν Αἰῶνα τοῦτον. Μέσω πίστεως ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ, ἥτις μόνη κάμνει ἡμᾶς δεκτοὺς -πίστις ἥτις θὰ ἐπιδεικνύετο διὰ πλήρους ἀφιερώσεως ἵνα πράξωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ-λαμβάνομεν τὴν διαβεβαίωσιν τῆς συμφιλιώσεως μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ εἴμεθα οὐχὶ πλέον ἀποξενωμένοι Αὐτοῦ. Ὅποια συνεχῆς αἰτία ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστιῶν δύναται νὰ γείνη αὕτη!

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΥΛΟΓΙΑΙ

"Εἰρήνη μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν," ἀνείγει τὴν ὁδὸν πρὸς περαιτέρω εὐλογίας τὰς ὁποίας ὁ Κύριος

ἔχει προμηθεύσει ἐν τῷ σχεδίῳ Του. Ὁ Παῦλος ἔγραψε σχετικῶς διὰ τὴν "χάριν" διὰ τῆς ὁποίας ἰστάμεθα, καὶ ἥτις κάμνει ἡμᾶς "νὰ καυχώμεθα εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ." ΡΩΜ.ε:1,2, Μάλιστα, τώρα ὅχι μόνον ἔχομεν τὴν εἰρήνην μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀγαλῶμεθα ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ μετ' Αὐτοῦ, ἀλλ' Οὗτος ἔχει χαράξῃ τὰς "ὁδοὺς μας" ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν "δόξαν, τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν." ΡΩΜ.β:7. Ὡ, βεβαίως, θέλομεν ἔχει δοκιμασίας, ἀλλ' αὐταὶ θὰ βοηθήσουν ἡμᾶς ἵνα ἀναπτύξωμεν ὑπομονὴν, καὶ ἐὰν συνεχίσωμεν ὑπομονητικῶς νὰ ὑποφέρωμεν τὰς πείρας ταύτας μετὰ χαρᾶς, αὐταὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰς ἐλπίδα ἥτις δὲν καταισχύνει, "διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκκεχυμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος εἰς ἡμᾶς." ΡΩΜ.ε:3-5.

"Ἐχοντες εἰρήνην μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ συνεχοῦς πίστεως εἰς τὰς ἐπαγγελίας Του καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν των, βαθμιαίως ἀποκτῶμεν τὴν εἰρήνην "τοῦ Θεοῦ." Ὁ Θεὸς ἀπολαμβάνει εἰρήνης, διότι Οὗτος γνωρίζει ὅτι εἶναι ἐν τελείῳ ἐλέγχῳ κάθε καταστάσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἀχανὲς Αὐτοῦ Σύμπαντος. Δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν ἰδίαν ταύτην εἰρήνην, τὴν ἰδίαν ἡρεμίαν νοδῶ, μέσῳ πίστεως εἰς τὰς υποσχέσεις Του, ὅτι Οὗτος μᾶς ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει δι' ἡμᾶς. Γνωρίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν περιπτώσεις ἐν τῇ ζωῇ μας ἐν ταῖς ὁποίαις Οὗτος δὲν εἶναι ικανὸς νὰ κυριαρχίῃ διὰ τὸ κάλλιστον ἡμῶν ἀγαθόν. Γνωρίζομεν ἐπὶ πλέον, ὅτι ἐνῷ κατὰ καιροὺς ἡ πρόνοια Του δυνατόν νὰ συνοφρυοῦται ἐφ' ἡμῶν, ὁπισθεν ὅμως τῆς συνοφρυώσεως ταύτης εἶναι τὸ μειδιῶν πρόσωπον τῆς ἀγάπης ἥτις δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ δοκιμασθῶμεν ὑπεράνω ἐκείνου ὅπερ

δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν. A.KOP.ι:13.

ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ ΕΝ ΚΥΡΙΩ

Ὁ Παῦλος ἐκφράζει τὴν ἰδίαν σκέψιν ὅταν οὗτος ἔγραφεν, "χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν θέλω εἶπεῖ, χαίρετε. Ἡ ἐπιείκειά σας ἄς γέινῃ γνωστὴ εἰς πάντας ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος. εἶναι πλησίον. Μὴ μεριμνᾶτε περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἐν παντὶ πράγματι ἄς γνωρίζωνται τὰ ζητήματά σας πρὸς τὸν Θεὸν μετ' εὐχαριστίας διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς δεήσεως. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, θέλει διαφυλάξει τὰς καρδίας σας καὶ τὰ διανοήματά σας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ." ΦΙΛ. δ: 4-7.

Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ εἶναι μέρος τῆς παρούσης ἡμῶν κληρονομίας, ὡς νέα κτίσματα. Καὶ ὅποια ἐνδοξος μερίς εἶναι αὕτη! Ὁ κόσμος πληροῦται μὲ σύγχυσιν καὶ φόβον. Ἡ διαμάχη τῶν γλωσσῶν, ἡ σύγκρουσις τῶν ὅπλων-πραγματικῇ καὶ ἀπειλητικῇ-οἰκονομικῇ ἀστάθεια, καὶ ἡ ἀβεβαιότης τῶν φίλων, ὅλα ταῦτα συμβάλλουν εἰς τὴν ταρχὴν τῶν καρδιῶν τῶν μὴ καθιερωμένων.

Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει οὕτω μὲ ἐκείνους τῶν ὁποίων τὰς καρδίας ὁ Κύριος ἐφώτισε μὲ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ οἱ ὅποιοι ἔχουν δεχθῇ τὴν ἀγγελίαν ταύτην καὶ ἐνήργησαν ἐπ' αὐτῆς. Ἀκριβῶς ὡς ὁ Θεὸς γνωρίζει ὅτι ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ, Οὗτος θὰ ὁδηγήσῃ τὸν κόσμον εἰς τὸν ἐπιθυμητὸν Αὐτοῦ λιμένα, καὶ ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν σχεδίων Του καὶ σκοπῶν, οὕτω Οὗτοι γνωρίζουν ὅτι Οὗτος εἶναι πλήρως ἱκανὸς καὶ ἀφρόνως πρόθυμος νὰ περιφράξῃ αὐτοὺς μὲ τὴν ἀγά-

πην Του καὶ φροντίδα, καὶ ὅτι καθ' ἡμέραν
Οὗτος πράττει οὕτω. Δὲν εἶναι τοῦτο αἰτία
διὰ συνεχῆ ἀπόδοσιν εὐχαριστιῶν;

ΔΙΑ ΚΑΘΑ ΠΕΙΡΑΝ

Αἱ εὐχαριστίαι μας δὲν πρέπει νὰ γίνων-
ται κατὰ μήκος γενικῶν γραμμῶν. Μᾶλλον, ἐ-
κᾶστη πεῖρα ἣτις ἔρχεται ἐφ' ἡμῶν, παρέχει
εὐκαιρίαν πρὸς εὐχαριστίαν. Ἐὰν ἔχωμεν ὡφε-
ληθῇ ἐκ τῶν προμηθειῶν ἃς ὁ Κύριος ἔχει κά-
μῃ μέσῳ τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ τῆς βοηθείας τῶν
ἀδελφῶν πρὸς αὐξησιν τῆς κατανοήσεως ἡμῶν
περὶ τοῦ σχεδίου Του καὶ τῶν σκοπῶν Του, θὰ
ἠθέλωμεν δώσει εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν,
διὰ τὴν καλητέραν κατανόησιν ἣν ἔχομεν ἀποκ-
τήσει οὕτω, καὶ τὴν καλητέραν κατανόησιν τῆς
θελησέως Του, ἣτις κάμνει τὴν ἐπικοινωνίαν
ἡμῶν μετ' Αὐτοῦ περισσότερον ἐγκάρδιον καὶ
εὐλογητὴν.

Ἐὰν ἔχομεν μείνει πιστοὶ εἰς τὰς δια-
φόρους εὐκαιρίας ὅπου εἴχομεν, νὰ ἐκθέσωμεν
τοὺς ἐπαίνους τοῦ Κυρίου, κάμνοντες γνωστὰ
τὰ ἀγαθὰ νέα τῆς βασιλείας, θὰ εἴμεθα εὐγνώ-
μονες διὰ τὰς πεῖρας τὰς ὁποίας διήλθομεν,
φέροντες οὕτω μαρτυρίαν διὰ τὴν ἀλήθειαν! Πι-
θανὸν ὁ Κύριος ἐχρησιμοποίησεν ἡμᾶς ἵνα ἀνα-
κοινώσωμεν τὴν ἀλήθειαν πρὸς ἐκείνους τοὺς
ὁποίους ὁ Κύριος ἐκάλεσε. Ἀληθῶς, τοῦτο δύ-
ναι νὰ γείνη αἰτία διὰ εὐχαριστίαν!

Ἐξ ἄλλης ἀπόψεως, τοῦτο ἴσως ἀποβῇ ὅτι
ὅλαι αἱ προσπάθειαι μας ἵνα κάμωμεν γνωστὰ
τὰ ἀγαθὰ νέα πρὸς τοὺς ἄλλους ἔχουν ἀποτύ-
χει. Πιθανὸν, ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἔχο-
μεν μαρτυρήσει, ἠδιηφόρησαν, ἢ δυνατὸν περι-
εφρόνησαν, ἢ ἀκόμη καὶ κατεδίωξαν ἡμᾶς. Ἀλλὰ

τοῦτο ἴσως εἶναι μία αἰτία δι' εὐχαριστίαν, διότι τοιαῦται πεῖραι εἶναι μεταξύ τῶν μαρτυριῶν τοῦ Πνεύματος ὅτι εἴμεθα τέκνα Θεοῦ. ΡΩΜ. η: 16, 17. Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἔλθῃ πρὸς Αὐτὸν ἐκτὸς ἐὰν ἐλκυσθῇ παρὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς Του. ΙΩΑΝΝ. ς: 44. Οὕτω, ἐὰν ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους εἴμεθα μάρτυρες δὲν δίδουν ἐκτίμησιν τῆς ἀγγελίας, εἶναι διότι οὗτοι δὲν εἰλκύσθησαν παρὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς.

Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἤμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν κατανόησιν ὅτι ἔρχεται καιρὸς ἐν τῷ θείῳ σχεδίῳ, ὅτε Οὗτος θὰ διαφωτίσῃ αὐτοὺς, καὶ δοθῇ εἰς αὐτοὺς εὐκαιρία νὰ βαδίσουν τὴν ὁδὸν τῆς ἀγιότητος, -τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα καὶ συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ταυτοχρόνως δυνάμεθα νὰ ἤμεθα ἐξαιρετικῶς εὐγνώμονες, ὅτι ὁ Κύριος εἰλκυσεν ἡμᾶς καὶ ὅτι μᾶς ἐδόθησαν "ὄφθαλμοι" νὰ βλέπωμεν καὶ "ᾠτα" νὰ ἀκούωμεν τὸν χαρμόσυνον ἦχον τῆς παρουσίας ἀληθείας.

Ὅχι μόνον εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν τρυφερότητα τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ὡς ἄτομα, ἀλλ' ἐπίσης δίδομεν εὐχαριστίας πρὸς Αὐτὸν διὰ τὸν θαυμάσιον τρόπον ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ εὐνοία Του συνεχίζει μὲ τὸν λαὸν Του ὡς σύνολον. Οὗτος εὐλογεῖ ἡμᾶς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν καὶ εἰς τὰς συνελεύσεις ἡμῶν. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὸ προνόμιον ὅπου ἔχομεν, συνεργαζόμενοι εἰς τὴν γενικὴν διακονίαν τῆς ἀληθείας, μέσω τοῦ ραδίου, τηλεοράσεως, περιοδικῶν, ὁμιλιῶν καὶ πάσης ἐντύπου ὕλης, καὶ ζωῆς φωνῆς καὶ ζωῆς.

Εἴμεθα εὐγνώμονες ὅτι ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ Κυρίου, ὁ λαὸς Του προμηθεύεται μὲ φυλλάδια

ἅτινα δύνανται νὰ διανέμονται ὅταν παρέχεται πρὸς τοῦτο εὐκαιρία. Ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, τοῦ τέλους, μὲ τὴν αὐξησιν τῆς γνώσεως, πολλοὶ εἶναι εὐγνώμονες ὅτι τώρα, μέσῳ φωνογραφικῆς μαγνητικῆς ταινίας, οὗτοι δύνανται νὰ ἀκούουν τὴν φωνὴν τῶν ἀδελφῶν των ἐν ὕμνοις ἐπαίνων πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ὁμιλίας διαφωτίσεως, ἐνισχύσεως καὶ οἰκοδομῆς ἀλλήλων εἰς τὴν ἀγιωτάτην πίστιν.

Ἀληθῶς, ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθὸς πρὸς ὅλον τὸν λαὸν Του! Ὁ Παλμωδὸς ἔγραψεν, "Μακάριος ὁ λαὸς, ὁ γινώσκων ἀλαλαγμὸν. Θέλουσι περιπατεῖ Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου. Εἰς τὸ ὄνομα σου θέλουσιν ἀγάλλεσθαι ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην σου θέλουσιν ὑψωθῆ." ΨΑΛΜ. πθ:15,16. Τὸ ὅτι μᾶς ἔχει δοθῇ νὰ γνωρίζωμεν τὸν χαρμόσυνον ἦχον τῆς παρουσίας ἀληθείας, εἶναι αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἀπόδειξις ὅτι βαδίζομεν ἐν τῷ φωτὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Κυρίου, καὶ ὅτι ἡ χάρις Του εἶναι ἐφ' ἡμῶν.

Καθὼς ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος τοὺς
ρύακας τῶν ὑδάτων,

Οὕτως ἡ ψυχὴ μου σὲ ἐπιποθεῖ,
Θεέ.

Διψᾷ ἡ ψυχὴ μου τὸν Θεὸν, τὸν
Θεὸν τὸν ζῶντα." ΨΑΛΜΟΣ μβ:1,2.

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

"Απόδοτε λοιπὸν τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν." ΜΑΤΘΑΙΟΣ κβ: 15-22.

---οοο---

ΤΙΤΛΟΣ τοῦ μαθήματος μόλις προσαρμόζεται μὲ τὴν περικοπὴν τῆς Γραφῆς, διότι δὲν ὑπῆρχον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι. Τότε ἦτο ὑπόθεσις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ὅστις ἔθεωρεῖτο ὡς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὣν ὑποτελής τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Καθ' ὅλας τὰς ὑποθέσεις καὶ σκοποὺς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, αὕτη ἦτο εἰδωλολατρικὸν Κράτος, ἃν καὶ οἱ Καίσαρες ἐλάτρευοντο παρὰ τῶν Ρωμαίων ὡς ἀνώτατοι θρησκευτικοὶ ἄρχοντες, PONTI FEX MAXIMUS, καθὼς καὶ ὡς θεοί.

Ὅπωςδήποτε, τὸ μάθημα δύναται καλῶς νὰ ἐφαρμοζέται ἐπίσης ἐπὶ τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ εἰς ἓν κοσμικὸν-εἰδωλολατρικὸν- Κράτος, διότι, ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, καθὼς μὲ τοὺς Ἰουδαίους ὑπὸ τὴν Ρώμην, ὑπάρχουν ὠρισμένοι ὑποχρεώσεις ὅπως ἀναγνωρίζωνται καὶ τιμῶνται ἀκόμη καὶ παρ' ἐκείνων οἵτινες ἔχουν ἀφιερῶσει τὴν ζωὴν των ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἁνῶς θεεί-

ας κλήσεως, καὶ βεβαίως, εἰς ἐξ αὐτῶν εἶναι ἢ πληρωμὴ τῶν φόρων. Ἡ ἀποψις τῶν Κυβερνητῶν ἐν τῷ κοσμικῷ Κράτει εἶναι ὅπως πᾶς τις ἀπολαμβάνει ὠρισμένα ὠφέλη τῆς ζωῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν των καὶ διακυβερνήσιν, καὶ εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον οὗτοι πληρώνουν φόρους, διὰ τὰ εὐεργετήματα ταῦτα.

Μεγάλη τις ἀνεκτικότης εἶχεν παραχωρηθῆ εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας. Ἐπετρέπετο εἰς αὐτοὺς νὰ λατρεύουν τὸν ἴδιον αὐτῶν Θεόν, ὡς ἔκαμον οἱ πατέρες αὐτῶν, καὶ δὲν ἀπητεῖτο παρ' αὐτῶν ὅπως λατρεύουν τοὺς θεοὺς τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας. Ἀλλ' οὗτοι δὲν ἐξηροῦντο τῆς πληρωμῆς τῶν φόρων. Ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς, ὡς ὅλον, δὲν ἤτο δυστυχὴς μὲ τὴν κατάστασιν ταύτην. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπίστευον ὅτι ἡ ὑποδούλωσις των ἦτο τιμωρία τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀμαρτίαν των ἔναντι Αὐτοῦ, ὅθεν, οὗτοι ἐδέχθησαν τοῦτο ἀγογγύστως κατὰ τὸ δυνατόν.

Ἐν τούτοις, ὑπῆρξεν ὁμᾶς τις Ἰουδαίων, γνωστοὶ ὡς "Ζηλωταί." Οὗτοι ἦσαν πολέμιοι κάθε ἀπόψεως τῆς Ρωμαϊκῆς διακυβερνήσεως ἐπ' αὐτῶν, καὶ καθ' οἷον δὴ ποτε τρόπον ἐζήτουν εὐκαιρίαν ὅπως στασιάσουν. Ἦτο ἡ ἀνταρσία αὐτῆς ἣτις ἔφερεν τελικῶς τὴν καταστροφὴν των, τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῦ Ναοῦ, καὶ τὴν διασπορὰν αὐτῶν εἰς τὰ ἔθνη. Οἱ Ζηλωταὶ οὗτοι ἰδιαιτέρως ἠναντιοῦντο νὰ πληρώνουν φόρον εἰς τὴν Ρώμην.

Τοῦτο διεμόρφωσε τὴν φάσιν τῆς ἐρωτήσεως τῶν Φαρισαίων: "Εἶναι νόμιμον νὰ πληρώνωμεν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα;" Ὁ φόρος οὗτος ἦτο κεφαλικὸς φόρος, καὶ ἐπληρώνετο μὲ μικρὸν

τι ἄργυροῦν νόμισμα, γνωστὸν ὡς δηνάριον, ἔχον ἀξίαν ἕν τέταρτον τοῦ δολλαρίου.

Καθὼς δὲ πάντοτε, ὁ Ἰησοῦς εἶχεν σοφίαν ἄνωθεν. Οὗτος ἠρώτησεν αὐτοὺς, τίνος ἐπιγραφὴ καὶ εἰκὼν φέρει τὸ νόμισμα τοῦτο; καὶ βεβαίως ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσουν οἱ ἐρωτήσαντες Αὐτὸν, καὶ ἀπήντησαν ὅτι εἶναι τοῦ Καίσαρος. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτοὺς: "Ἀπόδοτε λοιπὸν τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν." Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εὕρῃ σφάλμα μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτῇ. Ὁ Καίσαρ εἶχεν προμηθεύσει νομίσματα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν των, καὶ εἶχεν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ μικρὸν τι μέρος τούτων ὡς φόρον, ἔὰν οὗτος ἐξέλεγεν οὕτω. Πόσον βαρυσήμαντον ἀληθῶς, εἶναι τὸ ἐδάφιδόν μας!

ΠΡΑΞΕΙΣ ε:27-29.

Ἐνταῦθα πάλιν εὐρίσκεται Γραφικὴ μαρτυρία, ἥτις, καθὼς ἡ προτέρα, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν θέσιν τοῦ χριστιανοῦ, εὐρισκομένου ἐν τῷ κόμφῳ. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι προσεπάθουν νὰ ἀποτρέψουν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην ἀπὸ τοῦ νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἦσαν οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ μὲ καθ' οἵανδήποτε ἔννοιαν δὲν ἀντεπρόσωπευον τοὺς πολιτικοὺς Κυβερνήτας τῆς Ρώμης.

Αἱ περιστάσεις εἶναι ἐνδιαφέρουσαι. Ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης διὰ τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ, εἶχον θεραπεύσει ἄνθρωπον ὅστις ἦτο ἐκ γενετῆς χωλός. Ὁ Πέτρος ἐπεξήγησεν ὅτι, οὗτος ἀπεκατεστάθη ὑγιὴς ἐγενεν πιστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον σταυρώσει. Οἱ δύο οὗτοι ζηλωταὶ ἀπόστολοι

συνελήφθησαν τότε καὶ ἐκρατήθησαν ἐν τῇ φυ-
λακῇ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν ἐπομένην πρωΐ-
αν οὗτοι ἠλευθερώθησαν, διότι ὁ Ἀρχιερεὺς
καὶ οἱ ἄρχοντες ἐφοβήθησαν ἐκ τῆς ἀντιδράσε-
ως τοῦ λαοῦ, διότι οὗτοι ἐγνώριζον ὅτι οἱ
ὑπὸ τὸν ἄποστολον ἐπραξαν μόνον τὸ καλὸν, καὶ ὅτι
ὑπῆρχεν ἀπόδειξις ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο μετ' αὐτῶν.
Οὗτοι ἀπηλευθέρωσαν τοὺς ἀποστόλους, ἀλλὰ πα-
ρήγγειλον νὰ μὴ ὁμιλῶσι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰ-
ησοῦ. Τότε ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀπήντησαν,
"Ἄν εἶναι δίκαιον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀκού-
ωμεν ἐσᾶς μᾶλλον παρὰ τὸν Θεόν, κρίνατε, δι-
ότι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ λαλῶμεν ὅσα ἐ-
δομεν καὶ ἡκούσαμεν." ΠΡΑΞ. δ: 19,20.

---οοο---

ΟΛΑ ΤΑ ἔΘΝΗ ΥΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

" Καὶ ἔκαμεν ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος
ἀνθρώπων, διὰ νὰ κατοικῶσιν ἐφ' ὅλου
τοῦ προσώπου τῆς γῆς." ΠΡΑΞ. ιζ:26.
ΗΣΑΙΑ με:1-6.

---οοο---

Ο ΕΛΑΦΙΟΝ "Ὅλα τὰ ἔθνη ὑπὸ τὸν Θε-
όν," εἶναι ἀποπλανητικὸν, διότι μέ-
χρι τοῦ παρόντος καιροῦ, τὸ μόνον
ἔθνος τῆς γῆς, ὅπερ ὑπῆρξεν ἀμέσως ὑπὸ
τὸν Θεόν, ἀναγνωρισθὲν ὑπ' Αὐτοῦ, ὡς ὄντος ἐθ-
νοῦς Του, ἦτο καὶ εἶναι ὁ λαὸς Ἰσραὴλ. Εἰς
ΑΜΩΣ γ:2, ὁ Κύριος λέγει, "Εσᾶς μόνον ἐγνώ-
ρισα ἐξ ὅλων τῶν ἔθνων τῆς γῆς."

Εἰς ΗΣ. με:1-6, ὁ Κύριος καλεῖ τὸν Κῶ-
ρον κεχρισμένον Του, οὐχὶ ὁ ΚΕΧΡΙΣΜΕΝΟΣ, Ὅσ-
τις εἶναι ὁ Χριστὸς Κεφαλὴ καὶ σῶμα, ἀλλὰ ὁ

χρησιμοποιηθεῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὅπως ἀπελευθε-
 ρώσῃ τὸν λαὸν Αὐτοῦ Ἰσραὴλ ἐκ τῆς 70ετοῦς
 Βαβυλωνιακῆς αἰχμαλωσίας. Ὁ Ἰεχωῶθ δὲν ἦτο
 ὁ Θεὸς τῆς Μηδοπερσίας τῆς ὁποίας κεφαλὴ ἦτο
 ὁ Κῦρος, καθὼς καὶ τῆς Βαβυλῶνος πρὶν, τῆς ὁ-
 ποίας κεφαλὴ ἦτο ὁ Ναβουχοδονόσορ. Τοῦτο δὲν
 ἐννοεῖ ὅτι ἡ φαῦλος Βαβυλὼν καθὼς καὶ ἡ Μηδο-
 περσία ἦτο βασιλείον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς,
 τόσον ὁ Ναβουχοδονόσορ ὅσον καὶ ὁ Κῦρος ἐ-
 χρησιμοποίηθησαν ὅπως φέρουν εἰς πέρας τοὺς
 σκοποὺς Του.

ΑΜΩΣ --- θ: 7,8.

Ἐν τῇ Γραφικῇ ταύτῃ περικοπῇ ἔχομεν
 ἓν ἄλλο παράδειγμα τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Θε-
 ὸς ἐνίστε δοσοληψεῖ μὲ ἄλλα ἔθνη, πρὸς ὠφέ-
 λειαν τοῦ λαοῦ Του Ἰσραὴλ. Τὰ ἀμαρτωλὰ ἔθνη
 καταστρέφονται συχνάκις, ἀλλ' ὁ Κύριος μᾶς
 διαβεβαίωσεν ὅτι, καὶ ἂν ὁ λαὸς Του ἠθέλουν ἀ-
 μαρτήσῃ, ἐντούτοις δὲν θὰ κετέστρεφεν αὐ-
 τοὺς ὡς τὰ ἄλλα ἔθνη. Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ
 διακρίνῃ τις τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν διαθέ-
 σεων τοῦ Θεοῦ ἐναντι τῶν εἰδωλολατρικῶν ἐθ-
 νῶν τῆς γῆς, καὶ τοῦ ἔθνους περὶ τοῦ ὁποίου
 Οὗτος διεκήρυξεν: "Ἐὰς μόνον ἐγνώρισα ἐξ ὅ-
 λων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς."

Ὁ Θεὸς θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι."
Α.ΤΙΜ.β:1-5. Ὁ Παῦλος προτρέπει τὸν λαὸν τοῦ
 Κυρίου νὰ προσεύχεται ὑπὲρ τῶν ἐν ἀξιώμασι,
 οὐχὶ νὰ εὐλογῇ τὰς πράξεις αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ
 διαγῶμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ διὰ νὰ ἐπωφελούμεθα
 τῆς εὐκαιρίας ὅπως κηρύττωμεν τὰ ἀγαθὰ νέα
 τῆς Βασιλείας. Ὁ Θεὸς δὲν ἐξουσιάζει ἐπὶ τῶν
 ἐθνῶν τώρα, ἀλλὰ ἐπρομήθευσεν Λυτρωτὴν καὶ
 Σωτῆρα, ὥστε ἐν τῷ ὠρισμένῳ Αὐτοῦ καιρῷ εὐ-

λογήσῃ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, μὲ ὑγείαν καὶ
ζωὴν αἰώνιον εἰς τοὺς ὑπακούοντας εἰς τοὺς
νόμους τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ.

---οοο---

ΖΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΕΙΛΟΣ

"Ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν ἀτενίζομεν εἰς τὰ
βλεπόμενα, ἀλλὰ εἰς τὰ μὴ βλεπόμενα,
διότι τὰ βλεπόμενα εἶναι πρόσκαιρα,
τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια." Β.ΚΟΡ.δ:
18, ΨΑΛΜ. λγ:13-17.

---οοο---

ΛΟΚΛΗΡΟΝ τὸ ἀνθρώπινον γένος ζῇ
εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θανάτου, ὃν ὑπὸ
τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, ἥτις ἐ-
πέπεσεν ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ ἕνεκεν τῆς πρὸς τὸν
θεῖον νόμον παραβάσεώς του. Ὡς ἡ περίοδος
τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι
τοῦ τάφου, εἶναι ἕνας κύκλος ὅστις τελικῶς
καταλήγει εἰς τὸν θάνατον. Τοῦτο εἶναι διότι
"πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Ἀδάμ." Ἀλλ' εἴμε-
θα εὐγνώμονες διότι ἡ πείρα αὕτη τοῦ ἀνθρω-
πίνου γένους δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἄπειρον, δι-
ότι ἔχομεν τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου,
ὅτι πάντες θέλουσι "ζωοποιηθῇ ἐν τῷ Χριστῷ."
Α.ΚΟΡ. ιε:21,22.

Ἡ κατάπτωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
τῆς ἀπωλείας, ὁδηγεῖ πρὸς καταστροφήν, καὶ
αὕτη συνεχίζεται ἐν καιρῷ εἰρήνης καθὼς ἐ-
πίσης καὶ ἐν καιρῷ πολέμου. Ἀκόμη καὶ βασι-
λεὺς πανισχύρου στρατοῦ ἢ ἔθνους δὲν εἶναι
ἀσφαλὴς ἐκ τοῦ θανάτου διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ
πλήθους ὅπερ τὸν περιστοιχίζει. Καθὼς ὁ ἀνα-
βάτης δὲν εἶναι ἀσφαλὴς ἕνεκεν τῆς δυνάμεως

αὐτοῦ ἐν πολέμῳ.

ΗΣΑΙΑΣ λα:1-3. Ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἔκθεσις, ὅλοι οἱ μελετηταὶ τῆς Βίβλου συμφωνοῦν, ἀναφέρεται εἰς τὸν λαὸν Ἰσραὴλ ὅστις κατῆλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ἀσσυρίων. Μέσω τοῦ Ησαΐα ὁ Κύριος λέγει εἰς τὸν λαὸν Του ὅτι ἡ πορεία των εἶναι ἄσοφος καὶ ἀπειθῆς νομίζοντες ὅτι τὰ ἄρματα καὶ οἱ ἵπποι τῆς Αἰγύπτου θὰ ἦσαν ἰσχυρὰ διὰ νὰ βοηθήσουν αὐτοὺς, καὶ δὲν ἐξεζήτησαν τὸν Κύριον, τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ."

Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν ἄνθρωποι καὶ οὐχὶ θεοί, καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν ἦσαν σάρκες καὶ οὐχὶ πνεῦμα. Πόσον καθαρῶς ὁ Κύριος ἐκθέτει τὴν ὑπόθεσιν: "Ὅταν ὁ Κύριος ἐκτείνει τὴν χεῖρα Αὐτοῦ, καὶ ὁ βοηθὸν-Αἰγύπτιοι- θέλει προσκῶπει, καὶ ὁ βοηθούμενος-ὁ λαὸς Ἰσραὴλ- θέλει πέσει, καὶ πάντες ὁμοῦ θέλουσιν ἀπολεσθῇ." Εἶναι τραγικὸν λάθος διὰ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου νὰ ἀφήνουν τὸν Κύριον ἔξω τῶν σχεδίων αὐτῶν.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ κα:8-10. Ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ ἔχομεν ἐπίσης ἱστορικὴν τινὰ κατάστασιν. Αὕτη ἦτο ὅτε ἡ Βαβυλὼν ἐσχέδιαζε τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ τελευταίου Βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ. Ἡ Αἴγυπτος ἐμάχετο ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, καὶ πολλοὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐπίστευον ὅτι ἡδύνατον νὰ εὔρουν ἀσφάλειαν ἐντὸς τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο τὸ μέσον τοῦ Κυρίου ὅπως σώσῃ αὐτοὺς, καὶ ὠδήγησεν Οὗτος τὸν Ἱερεμίαν νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Κύριος ἔθεσε ἐνώπιόν των τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς ἦτο δι' αὐτοὺς νὰ ἀφήσουν τὴν πόλιν καὶ παραδωθοῦν εἰς τὸν Βασιλέα

τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἡ ὁδὸς τοῦ θανάτου ἦτο, ὅ-
τι, ἐὰν ἔμενον εἰς τὴν πόλιν θὰ κατεστρέφον-
το καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ πόλις. Ὁ Κύριος εἶπεν: "Ὁ-
στις κάθηται ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, θέλει ἀποθά-
νει ὑπὸ μαχαίρας καὶ πείνης καὶ λοιμοῦ, ἀλλ'
ὅστις ἐξέλθῃ καὶ παραδοθῇ εἰς τοὺς Χαλδαίους
οἵτινες σᾶς πολιορκοῦσι, θέλει ζῆσει, καὶ ἡ
ζωὴ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ὡς λάφυρον εἰς αὐτὸν.
Διότι ἔστησα τὸ πρόσωπόν μου ἐναντίον τῆς
πόλεως ταύτης πρὸς κακὸν, καὶ οὐχὶ πρὸς κα-
λὸν, λέγει Κύριος. Θέλει παραδοθῇ εἰς τὴν
χεῖρα τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, καὶ θέλει
κατακαύσει αὐτὴν ἐν πυρὶ."

Ἡ πρόβλεψις αὕτη ἐπληθεύσεν, καὶ ἐνῶ
ὁ Ἰσραὴλ ὅλος ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλῶνα
ἐπὶ 70 ἔτη, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐνέδωσαν εἰς
τὴν πρόνοιαν ταύτην τοῦ Κυρίου, ἐφείσθησαν
τῆς ζωῆς των. Οὗτοι δὲν κατεστράφησαν ὅταν
ἡ πόλις Ἱερουσαλὴμ κατεστράφη διὰ πυρὸς.

Ἐὰν διερχώμεθα δοκιμασίας, καὶ ὀλέθρια
συμβάντα συνέβησαν καὶ συμβαίνουν ἐν τῇ ζωῇ
μας, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Κυρίου ἐπιβλέπει ἐφ' ἡμῶν
ὡς νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ οὐδὲν
θέλει συμβῇ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτὸν καὶ ἐμ-
πιστευομένους τελείως εἰς Αὐτὸν.

---οοο---

ΠΟΙΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ;

"Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, διότι αὐ-
τοὶ θέλουσιν ὀνομασθῇ υἱοὶ Θεοῦ."

MATΘ. ε:9. ΜΙΧΑΙΑΣ δ: 1-4.

---οοο---

ΠΙ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΑΣ ἐτῶν τὸ ἔθνος Ἰσρα-
 ἡλ ἐσυνείθιζε νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ
 τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ
 ὁποίᾳ τὸ ὄρος Σιών ἦτο ἡ πρωτεύουσα.
 Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αἱ προφητεῖαι τῆς Π.Δι-
 αθήκης ἀπευθύνονται κατὰ πρῶτον πρὸς τὸν τυ-
 πικὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐνεκεν τοῦ-
 του, ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα ἐν τοῖς ὁ-
 ποίοις ἡ Μεσσιανικὴ Βασιλεία ὁμοιάζει πρὸς
 ἐν ὄρος " τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου." Οἱ Ἰσραηλῖται
 δύνανται νὰ γνωρίζουν ὅτι τοῦτο ἀναφέρεται
 εἰς τὴν διακυβέρνησιν τοῦ Κυρίου.

"Ὅθεν, εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μαθήμα-
 τὸς μας, πληροφορούμεθα ὅτι "Ἐν ταῖς ἐσχά-
 τες ἡμέραις, τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου θέλει στηριχ-
 θῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων, καὶ θέλει ὑψωθῇ
 ὑπεράνω τῶν βουνῶν, καὶ λαοὶ θέλουσι συρῖρει
 εἰς αὐτὸ." Ὅτι τοῦτο τὸ "ὄρος τοῦ Κυρίου"
 ἰδρύεται "ἐπὶ ταῖς κορυφαῖς τῶν ὀρέων," ὑπο-
 δεικνύει ὅτι θὰ λάβῃ θέσιν κυριαρχίας ἐπὶ
 τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀνθρώπων.

"Πολλὰ ἔθνη," ὁμοίᾳ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα
 λέγει, ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσιν εἰπεῖ: "Ἐλθε-
 τε, καὶ ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου,
 καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ, καὶ
 θέλει διδάξει ἡμᾶς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ θέλο-
 μεν περιπατήσῃ ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ, διότι
 ἐκ Σιών θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ λόγος Κυρί-
 ου ἐξ Ἱερουσαλήμ." Καθὼς ἡ προφητεία ἐκθέτει,
 τὰ προλεχθὲν τοῦτο "ὄρος τοῦ Κυρίου" συνίσ-
 ταται πράγματι ἀπὸ τὸν "οἶκον τοῦ Κυρίου" ὅς-
 τας ἀναφέρεται εἰς Κυβέρνησιν τοῦ Θεοῦ, συγ-
 κειμένου ἐκ τοῦ ἀγαπητοῦ Αὐτοῦ Υἱοῦ, καὶ τῶν
 μετ' Αὐτοῦ δεδοξασμένων πιστῶν ἀκολούθων Του,
 οἱ ὅποιοι ἱκανώθησαν νὰ γείνουν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ζον ἐδ. ὑποδεικνύει ὅτι καὶ μετὰ τὴν Ἰδρυσιν τῆς βασιλείας "τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου," θὰ ὑπάρξουν ἔθνη ἰσχυρὰ "ἕως μακρὰν" ἅτινα θέλουσιν ἐπιπληχθῇ. Οὕτω τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου θὰ ἐκτελέσῃ ἔργον "κρίσεως μεταξὺ τῶν ἐθνῶν," καὶ αὐτὰ τὰ ἰσχυρὰ ἔθνη ἅτινα ἀκόμη ἀνθίστανται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς διακυβερνήσεως τοῦ "οἴκου τοῦ Κυρίου," θέλουσιν ἐπιπληχθῇ, προφανῶς διὰ τὸν σκοπὸν ὅπως φέρῃ ταῦτα εἰς τὰς γραμμὰς τῆς βασιλείας τῶν νόμων Αὐτοῦ.

Τότε θὰ ὑπάρξῃ καιρὸς ὅτε αἱ μάχαιραι θέλουσιν σφυρηλατηθῇ διὰ ὑνία, καὶ αἱ λόγχαι διὰ δρέπανα. Οἱ λαοὶ δὲν θέλουσι μάθει πλεόν τὸν πόλεμον, καὶ βεβαίως, ἔὰν οὗτοι δὲν μανθάνουν τὸν πόλεμον, δὲν θὰ ὑπάγουν εἰς τὸν πόλεμον.

Οἰκονομικὴ ἀσφάλεια θὰ προμηθευθῇ διὰ τὸν λαὸν, μέσω τῶν ὀργάνων τῆς βασιλείας ταύτης. Καὶ πόσον θαυμασίως ἡ ἄποψις αὕτη ἐκφράζεται εἰς τὴν προφητείαν: "Καὶ θέλουσι χάθῃσθαι ἕκαστος ὑπὸ τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὴν συκὴν αὐτοῦ, καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει ὁ ἐκφοβῶν, διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων ἐλάλησεν." MIX. 4:δ:4.

Οἱ μαθηταὶ ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν "σημείων" τῆς παρουσίας Αὐτοῦ, ὅτε ταῦτα πάντα θὰ λαμβάνουν χώραν. Τὸ πρῶτον σημεῖον, ὃ Ἰησοῦς ὑπέδειξεν ὅτι θὰ εἶναι "Ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν." Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν Πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον, ὅτε ὅλα συνεδδὸν τὰ ἔθνη ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἔλαβον μέρος, εἰς τὸν τρομερὸν τοῦτον πόλεμον, καθὼς καὶ εἰς τὸν δεύτερον. Καὶ αἱ ὠδίνες ἐξακολουθοῦν ἕως σήμερον.

Χριστιανική μετέφρασις.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΕΤΕΦΡΑΣΙΣ

Ν ΤΗ πρὸς ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Βας ἐπιστολῆς του Κεφ. Εον ἐδ. 20, ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει, "Υπὲρ Χριστοῦ λοιπὸν εἴμεθα πρέσβεις."

Ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ τοῦ ἐπομένου Κεφαλαίου, οὗτος παρατηρεῖ, "Ὅντες δὲ συνεργοὶ αὐτοῦ παρακαλοῦμεν ἐν τούτῳ, νὰ μὴ δεχθῇτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ματαίως." Ἐν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ ἀναγινώσκομεν, "Ἐν καιρῷ δεκτῷ ὑπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας σὲ ἐβοήθησα. Ἴδου τώρα καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἴδου τώρα ἡμέρα σωτηρίας."

Αὕτη εἶναι παραπομπὴ ἐκ τοῦ 49ου Κεφ. τοῦ Ἡσαΐου. Ἀναφέρομεν τὰ ἐδ. 8, καὶ 9. "Οὕτω λέγει Κύριος, Ἐν καιρῷ δεκτῷ ὑπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας σὲ ἐβοήθησα, καὶ θέλω σὲ διαφυλάξει, καὶ θέλω σὲ δώσει εἰς διαθήκην τῶν λαῶν, διὰ νὰ ἀνορθώσῃς τὴν Γῆν, νὰ κληροδοτήσῃς κληρονομίας ἡρημαμένας, Λέγων πρὸς τοὺς δεσμίους, Ἐξέλθετε, καὶ πρὸς τοὺς ἐν σκότει, Ἀνακαλύφθητε."

Ἐνῷ τὰ προνόμια ἡμῶν ὡς συνεργοὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἀρχίζουσιν κατὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν, καθ' ὃν χρόνον ἀκολουθοῦμεν εἰς τὰ βήματα τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἔκθεσις αὐτῇ τοῦ Ἡσαΐα, τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ἐφαρμόζει εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τοῦ Εὐαγγελί-

ου, δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον ἡμῶν θὰ συνεχίσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ θὰ περιλαμβάνῃ τότε ἀκόμη καὶ τὴν ἔγερσιν ἐκείνων οἵτινες ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ θανάτῳ. Αὕτη εἶναι εὐλογητὴ ἐλπίς, καὶ ἀγαλλώμεθα ἐν τῇ διαβεβαίώσει ὅτι ὁ Κύριος θὰ διαφυλάξῃ τὸν λαὸν Του, οἵτινες τώρα εἶναι "συνεργάται Αὐτοῦ" καὶ ὅτι Οὗτος θὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς εἰς κάθε καιρὸν ἀνάγκης.

Ἀλλὰ, καθὼς ὁ Παῦλος δεικνύει, ἔχομεν εὐθύνην εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπερ εἶναι νὰ μὴ δίδωμεν πρόσκομμα κατ' οὐδέν, "διὰ νὰ μὴ προσαφθῇ μῶμος εἰς τὴν διακονίαν." ἐδ.3. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ προσκόμματος ἐνταῦθα ἀνήκει πρωτίστως εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν μετὰ τοῦ Κυρίου. Πρέπει νὰ διευθύνωμεν ἑαυτοὺς καὶ τὴν διακονίαν μας κατὰ τρόπον ὅστις θὰ ἐπιδοκιμασθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ, συμφώνως τῶν κανόνων τῶν τεθέντων ἐν τῷ Λόγῳ Αὐτοῦ. Δὲν δυνάμεθα, βεβαίως, νὰ πράξωμεν τοῦτο τελείως, ἀλλ' ἔχομεν τὴν εὐλογητὴν διαβεβαίωσιν περὶ τῆς θυσιασίας προμηθείας ἣν Οὗτος ἔκαμε μέσῳ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἀτελεῖ ἡμῶν ἔργα γίνονται δεκτὰ εἰς Αὐτὸν.

Βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν νὰ λάβωμεν τὴν ἐπιδοκίμασίαν τοῦ κόσμου—ἐν τῷ κόσμῳ ἀναμένομεν ὅτι θὰ ἔχωμεν δοκιμασίας. Ὁ κόσμος μᾶς μισεῖ καθὼς ἐμίσησε τὸν Ἰησοῦν, τὸν Διδάσκαλον ἡμῶν. Βεβαίως δὲν θὰ δώσωμεν εἰς τὸν κόσμον δικαίαν τι νὰ αἰτίαν διὰ νὰ μᾶς μισήσῃ. Βεβαίως ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔδωσε τοιαύτην, ἐν τούτοις ὅμως εἶχεν δοκιμασίας ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δεικνύεται ὅτι τὸ ἴδιον θέλει ἀληθεύσει καὶ δι' ἡμᾶς. Ἐν τούτοις, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὅτι λαμβάνομεν τὴν ἀποδοκίμασίαν τοῦ κόσμου, εἶναι ὅτι τὴν ἰδίαν ἀποδοκίμασίαν ἔλαβε καὶ ὁ

Ἰησοῦς, ὁ Διδάσκαλος ἡμῶν, δηλ. ὅτι εἴμεθα πιστοὶ κάμνοντες τὸ φῶς τῆς ἀληθείας νὰ λάμπῃ πρὸς εὐλογίαν ἐκείνων τῶν ὁποίων ὁ Κύριος εὐδοκήσῃ νὰ δώσῃ εὐήκοον οὖς.

"Ἄλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς ὑπηρέτας Θεοῦ." ἐδ. 4. Ἐντεῦθεν καὶ ἕως τοῦ δεκάτου ἐδαφίου, ὁ Παῦλος ἐξετάζει ζητήματα ἅτινα σχετίζονται μὲ τὰς δοκιμασίας ἡμῶν, ὡς ὄντων "ὑπηρετῶν τοῦ Θεοῦ." Ἐν τῷ ἰδίῳ ἐδαφίῳ οὗτος ἀναγράφει τέσσαρας τοιαύτας, "Ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσι, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις." Γενόμενός τις ὑπηρέτης Θεοῦ, πρέσβυς Χριστοῦ, δὲν εἶναι εὐκόλον ἔργον, καὶ ἀπαιτεῖ πολλὴν ὑπομονὴν. Ἀπαιτεῖ ὑπομονὴν διὰ τὸν ἁγῶνα τῶν καθημερινῶν προβλημάτων μετὰ τῶν ὁποίων δυνατὸν νὰ ἔλθωμεν ἀντιμέτωποι, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἐπάγγελμα διαρκείας ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς, ἀπαιτεῖ ὑπομονητικὴν ἀντοχήν, ἐκ φόβου μήπως ἀποκάμωμεν ἀγαθοποιούντες.

Ἐὰν εἴμεθα πιστοὶ ὑπηρετᾷ θὰ συναντήσωμεν ἀριθμὸν τινὰ "θλίψεων". Ὁ Παῦλος διηγήθην τοιούτων. Οὗτος ὑπέφερεν "εἰς κόπους περισσότερον," "εἰς πληγὰς καθ' ὑπερβολὴν, εἰς φυλακὰς περισσότερον, εἰς θανάτους πολλάκις, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων πεντάκις ἔλαβον πληγὰς, τεσσαράκοντα παρὰ μίαν, τρίς ἑρραβδίσθην, ἀπαξ ἐλιθοβολήθην, τρίς ἐναυάγησα, ἐν ἡμερονύκτιον ἐν τῷ βυθῷ ἔκαμον, εἰς ὁδοπορίας πολλάκις, ἐν κινδύνοις ποταμῶν, εἰς κινδύνους ληστῶν, κινδύνους ἐκ τοῦ γένους, κινδύνους ἐξ ἔθνων, κινδύνους ἐν πόλει, κινδύνους ἐν ἔρημείᾳ, κινδύνους ἐν θαλάσσῃ, κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν πείνῃ καὶ δίψῃ, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι." Β. ΚΟΡ. ια:23.

Ὁ Παῦλος ἦτο ἀληθῶς ἓν παράδειγμα πρέσβως τοῦ Χριστοῦ, ὅστις, ἕνεκεν τῆς πιστότητος αὐτοῦ, ὑπέφερεν "θλίψεις" "ἀνάγκας" καὶ "στενοχωρίας." Εἰς τὸν πλούσιον καὶ ἀνεκτικὸν κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον οἱ περισσότεροι ἀδελφοὶ ζοῦν σήμερον, πιθανὸν νὰ εἶναι, δύσκολον νὰ φαντασθῇ τις πόσον τόσαι πολλαὶ δοκιμασίαι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγγίσουν τὴν ζωὴν ἐνδὲς ὑπηρετοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἰς λόγος ἡ αἰτία διὰ τοῦτο εἶναι ἡ ἀπόφασις τοῦ Παύλου νὰ γείνηται πιστὸς εἰς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἐκλεγῇ παρὰ Θεοῦ, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν μετὰ χαρᾶς ἀφιερῶσει τὴν ζωὴν του.

Ὁ ἀπόστολος συνεχίζει νὰ ἀπαριθμῇ τὰς θλίψεις του, δεικνύον ὅτι αὗται ἦσαν ὅλαι σχετικαὶ εἰς ἓνα ὅστις εἶναι ἐπιδεδοκιμασμένος ὑπηρετῆς τοῦ Θεοῦ. "Μὲ πληγὰς, εἰς φυλακὰς, εἰς αἰχμαλωσίας, εἰς κόπους, εἰς ἀγρυπνίας, εἰς νηστείας." Ὁ Παῦλος ἠδύνατο νὰ ἀπέφυγεν ὅλα ταῦτα, ἀπλῶς ἐγκαθιστάμενος εἰς τὴν πόλιν τῆς ἀνατροφῆς του Ταρσὸν. Πιθανὸν οὗτος νὰ ἀπελάμβανεν εἰς ἓνα σημεῖον τὸ θαυμάσιον ὄραμα τῆς ἀληθείας τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν. Ἀλλ' οὗτος ἤξευρεν ὅτι, τοῦτο δὲν ἦτο ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἐκάλεσεν αὐτὸν, ὅθεν οὗτος ἐπροχώρησεν εἰς τὴν διακονίαν, μὴ στρέφων ὀπίσω δι' οὐδεμίαν αἰτίαν, καίτοι οὗτος ἐγνώριζεν ὅτι πολλάκις θλίψεις καὶ θάνατος ἀνέμενον αὐτὸν. Οὗτος ἐπεθύμει νὰ ὑποφέρῃ φυσικοὺς πόνους, κοῦρασιν σωματικὴν, ἀγρυπνίαν καὶ πείναν, ἵνα οὗτος γίνῃ πιστὸς εἰς τὴν διακονίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ.

ΑΠΟΦΕΙΣ ΕΠΙΔΕΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΗΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ἀρχίζοντας μὲ τὴν πρὸς B. KOP. 5:6, ὁ Παῦ-

λος ἐκθέτει διαφόρους φάσεις μιᾶς ἐπιδεδο-
κιμασμένης ὑπηρεσίας. Δὲν χρειαζόμεθα μόνον
νὰ υποφέρωμεν υπομονητικῶς τὰς πολλαπλὰς
θλίψεις καὶ στενοχωρίας αἵτινες ἐπέρχονται
ἐφ' ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τοῦ μεγάλου ἡμῶν
Ἀντιπάλου, τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ πρέπει νὰ κα-
νονίσωμεν τὴν ζωὴν μας μὲ τὰς προμηθείας τὰς
ὁποίας ὁ Κύριος ἔχει προμηθεύσει δι' ἡμᾶς, καὶ
μὲ τὰς δικαίας ἀρχὰς τῶν νόμων Του.

Ὁ Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι ἐπιδοκιμάζομεν
ἐαυτοὺς ὡς ὑπηρέτας τοῦ Χριστοῦ, διὰ "καθαρό-
τητος." Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὰ πράγματα
ἐκεῖνα ἅτινα ὁ Κύριος, μέσῳ τοῦ Λόγου Του, ἔ-
χει διαχαράξει ὅτι εἶναι ἀκάθαρτα. Ἐντεῦθεν
πάλιν, πρέπει νὰ ὁδηγούμεθα ὑπὸ θείων κανό-
νων καὶ ὄχι διὰ τῶν κανόνων τοῦ κόσμου. Πό-
σον ἀνωφελὴς ἡ διακονία μας δύναται νὰ γίνη
καὶ πόσον δυσάρεστος εἰς τὸν Κύριον, εἰάν δὲν
φέρωμεν τὸ ἀξίωμα τοῦ πρέσβεως ἐν πνεύματι
καθαρότητος.

"Διὰ γνώσεως." Ὁ Παῦλος συνεχίζει. Πόσον
ἀπαραίτητον εἶναι ὅπως ἔχομεν καθαρὰν γνῶσιν
Ἐνδὲς τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦμεν ὡς πρέσβεις, καὶ
ὄχι μόνον ὅτι γνωρίζομεν Αὐτὸν, ἀλλὰ ἐννοοῦ-
μεν τὰ σχέδια καὶ σκοποὺς τοῦ οὐρανίου Πα-
τρὸς Του, ὅστις εἶναι ὁ Πρωτουργὸς τοῦ μεγά-
λου σχεδίου, τὸ ὁποῖον Οὗτος ἐκτελεῖ. Εἶναι
παράλειψις νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι, ἡ γνῶσις τῆς
ἀληθείας δὲν εἶναι οὐσιώδης δι' ἐκεῖνους οἱ
ὁποῖοι εἶναι "συνεργοὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ." Πόσοι
εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὴ γνωρίζοντες τὴν
ἀλήθειαν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, νομίζουν ὅτι ὑ-
πηρετοῦν Αὐτὸν, διδάσκοντες αἰῶνια βάσανα
διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καθὼς καὶ τὴν διδασκα-
λίαν τῆς Τριᾶδος Θεῶν!

"Ἐν μακροθυμία." Δὲν εἶναι ἄρκετον ὅπως μέινωμεν πιστοὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ σήμερον, καὶ ὅταν αἱ περιστάσεις εἶναι εὐνοϊκαί. Ἡ ἀφιέρωσις ἡμῶν εἶναι μέχρι θανάτου, καὶ πρέπει νὰ ἡμεθα πιστοὶ εἰς τὴν συνθήκην ἐπὶ θυσίας, ἀνεξαρτήτως τῶν θλίψεων τὰς ὁποίας εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν. Ὑπὸ ὅρους ἀνθρωπίνης ἡρεμίας καὶ ἀναπαύσεως, ἡ διακονία τῆς συμπιλιώσεως διὰ τὴν ὁποίαν ἔχομεν κληθῇ, εἶναι λίαν δαπανηρὰ. Σημείωσον πάλιν τὰ πρῶτα ἐδάφια τοῦ κεφαλαίου τούτου, πόσον δαπανηρὸν ἦτο τοῦτο διὰ τὸν Παῦλον.

Ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς τὸν Παῦλον ἐνίσχυσιν καὶ δύναμιν γὰρ ὑποφέρει τὰς δυστυχίας αἵτινες ἐπῆλθον ἐπ' αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς πιστότητός του, καὶ οὗτος ὡμολόγησεν ὅτι δύναται νὰ ὑποφέρει τὰ πάντα μέσῳ τοῦ Χριστοῦ. Ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐνίσχυσιν. Τὸ ἴδιον ἀληθεύει καὶ μὲ ἡμᾶς. Ἀκόμη καὶ ἂν αἱ δοκιμασίαι μας δὲν ἤθελον εἶσθαι τόσον δριμεῖται-ὡς τοῦ Παύλου- ἐντούτοις θὰ ἦσαν περισσότεραι δριμεῖται ἀνευ τῆς βοηθείας τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν τὴν δοκιμασίαν, μάλιστα μέχρι θανάτου, καὶ καθὼς γνωρίζομεν, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι λαμβάνουν τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μένουν πιστοὶ μέχρι θανάτου.

"Ἐν χρηστότητι." Ὁ ἀληθὴς ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ εἶναι ἀγαθός. Ὁμολογοῦντες τὸ Εὐαγγέλιον μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο πνεῦμα, παρὰ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς χρηστότητος, ἤθελε καταστήσει τὴν διακονίαν ἡμῶν πολὺ ἀνωφελῆ, τόσον εἰς ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται, ὅσον καὶ πολὺ δυσάρεστον εἰς τὸν Κύριον. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ θαυμασίως ἀντανανκᾷ τὴν τρυφεράν καλω-

σύνην τοῦ Θεοῦ μας, καὶ πόσον ἀναρμόδιον ἤ-
θελεν εἶσθαι νὰ παρουσιάζωμεν αὐτὸ μὲ ἀφιλό-
φρονα τρόπον.

"Ἐν πνεύματι ἀγάπης." Εἶναι ἕνεκεν τῆς
χρίσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι ἐξουσιοδοτού-
μεθα νὰ διακηρύττωμεν τὰ ἀγαθὰ νέα τῆς βασι-
λείας. Εἶναι γεγραμμένον περὶ τοῦ Ἰησοῦ, "Πνεῦ-
μα Κυρίου εἶναι ἐπ' ἐμὲ, διότι ὁ Κύριος μὲ ἔ-
χρισε διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι εἰς τοὺς πτωχοὺς,
μὲ ἀπέστειλε διὰ νὰ ἰατρεύσω τοὺς συντετριμ-
μένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς
τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἄνοιξιν δεσμοτηρίου εἰς
τοὺς δεσμίους, διὰ νὰ κηρύξω ἐν αὐτὸν εὐπρόσ-
δεκτον τοῦ Κυρίου." ΗΣΑΙΑΣ ζα:1-2.

Τὸ ἴδιον χρίσμα ἐπέρχεται ἐφ' ἡμῶν ὡς με-
λῶν τοῦ σώματος Του. Εἶναι τὸ ἴδιον χρίσμα τὸ
ὁποῖον διορίζει ἡμᾶς πρέσβεις διὰ τὸν Χριστὸν
καὶ λειτουργοὺς τῆς συμφιλίωσης. Ἀφοῦ ἐξα-
κολουθοῦμεν ἐν τῇ διακονίᾳ διὰ τῆς ἐξουσίας
τοῦ Πνεύματος, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ὑπηρεσία
μας θὰ κατευθύνεται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸ Πνεῦμα
τοῦ Κυρίου, δηλ. μεθ' ὑπομονῆς καὶ τρυφερότητι.
Οὐδεμία ἄλλη στάσις ἠθέλεν γείνει εὐχάριστος
εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἀποτελέσει ὑπηρεσίαν εὐά-
ρεστον εἰς Αὐτὸν.

"Δι' ἀγάπης ἀνυποκρίτου." Ἡ ἀνιδιοτελής ἀ-
γάπη, ἐπιθυμία νὰ βοηθήσωμεν ἄλλους, πρέπει
νὰ εἶναι τὸ κίνητρον μιᾶς διακονίας ἐπιδεδο-
κιμασμένης παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Παῦλος λέγει ὅτι,
ἀνυπόκριτος ἀγάπη εἶναι ἐκεῖνη ἣτις εἶναι εἰλικρι-
νὴς ἀγάπη. Αὕτη δυνατόν νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἀδελ-
φοὺς μας ἢ οἷονδ' ἕποτε ἄλλον ἐξ ἐκείνων τοὺς
οποίους ὑπηρετοῦμεν, ὡς πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν
μας, ἀλλ' οὐχὶ τὸν Κύριον. Οὗτος γνωρίζει ἐάν

ὑπάρχουν ἐλαττήρια ἰδιοτελείας ἢ ὄχι, ἢ κοσ-
μικῆς φιλοδοξίας ἐν ταῖς θυσίαις ἡμῶν πρὸς
διακηρύξιν τῆς ἀληθείας-τῶν ἀγαθῶν νέων τῆς
βασιλείας. Ὁ Παῦλος δηλοῖ ὅταν οὗτος εἶπεν
ὅτι, "καὶ ἂν ὁμιλοῦμεν τὰς γλῶσσας τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ τῶν ἀγγέλων, καὶ δὲν ἔχομεν ἀγάπην,
εἴμεθα μηδὲν." A.KOPINΘ. ιγ:1.

"Διὰ τοῦ Λόγου τῆς ἀληθείας." Δὲν πρέπει
νὰ κηρύττωμεν τὰς ἰδικὰς μας γνώμας ἢ τῶν ἄλ-
λων. Ὁ Λόγος τῆς ἀληθείας-ἡ Βίβλος- περιλαμ-
βάνει τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖον
πρέπει νὰ διακηρύττωμεν. Πρέπει νὰ ἡμεθα ἱ-
κανοὶ νὰ ἀποδεικνύομεν ὅ,τι διακηρύττομεν διὰ
τοῦ "τάδε λέγει Κύριος," ἄλλως ἡ διδασκαλία
μας γίνεται εἰς μάτην. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Λόγου
τοῦ Θεοῦ, ὡς συγκεντροῦται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
εἶναι ὁ "λόγος τῆς συμφιλιώσεως." Εἶναι διὰ
τοῦ Λόγου τούτου ὅτι ὁ λαὸς ἐλκύεται πρὸς τὸν
Κύριον, καὶ εἶναι ὑπὲρ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Λόγου
τούτου ὅτι οὗτοι ὁδηγοῦνται νὰ ἀφιερῶσουν ἐ-
αυτοὺς εἰς τὴν θείαν ὑπηρεσίαν.

"Διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ." Μία ὑπηρεσία
τῆς ἀληθείας ἥτις κατευθύνεται, μόνον διὰ τῆς
δυνάμεως τῆς ρητορικῆς ἢ τῆς ἐπιρροῆς ἀριθ-
μῶν, ἢ ἐπὶ τῇ βάσει ἀνθρωπίνου γοήτρου, δὲν
εἶναι δεκτὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ δύναμις τοῦ Θε-
οῦ, διὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, ἐπίσης ἐ-
νεργεῖ μέσῳ τῶν καρδιῶν καὶ τῆς ζωῆς ἐκείνων
οἱ ὅποιοι, καθ' ὅσον ἐπιτρέπουν τὰ φυσικὰ αὐ-
τῶν τάλαντα, ὁμιλοῦν μόνον ἔστω καὶ μὲ τραυ-
λίζουσιν γλῶσσαν. Ὅπου οἱ δοῦλοι Αὐτοῦ τα-
πεινώνουν ἑαυτοὺς καὶ ἐπιτρέπουν τὴν δύναμιν
Αὐτοῦ νὰ ἐνεργῇ ἐντὸς καὶ μέσῳ αὐτῶν, ἡ ὑπη-
ρεσία τῆς ἀληθείας ἐπιδοκιμάζεται, ἀνεξαρτή-
τως τὶ τὰ ἅμεσα, ἀπτὰ ἀποτελέσματα δυνατόν
νὰ εἶναι. Ὁ Θεὸς εἶναι ἐπίσης ἱκανὸς νὰ ἐνερ-

γῇ μέσῳ ἐκείνων οἵτινες ἔχουν περισσότερα
τάλαντα, ἐὰν οὗτοι ταπεινοῦνται ἐνώπιόν Του.

Ἐν τῇ πρωτογόνῳ ἐκκλησίᾳ, ὑπῆρξαν ὁ "Ἀ-
πολλῶς," καὶ ἄλλοι οἵτινες προφανῶς ἦσαν πε-
προικισμένοι διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ εὐαγγε-
λίου, καὶ ὑπῆρξαν τοιαῦτα ἄτομα μέσῳ τῶν αἰ-
ώνων, καὶ ἀγαλλόμεθα κατανοοῦντες ὅτι ἡ εὐλο-
γία τοῦ Κυρίου ἦτο ἐπ' αὐτῶν. Ἀλλὰ ὁ βαθμὸς
καὶ ἡ τάξις τοῦ ἀφιερωμένου λαοῦ τοῦ Κυρίου
ἦτο μετρίας ἱκανότητος, καὶ ἀγαλλώμεθα ὅτι ὁ
Κύριος ἐπίσης ἠύλόγησεν τὴν πτωχὴν αὐτὴν δι-
ακονίαν μας. Πόσον ἐνθαρρυντικὸν εἶναι νὰ κα-
τανοῶμεν ὅτι ἡ δύναμις Του ἦτο ἐκείνη ἣτις
ἔκαμε τὸ ἔργον τοῦτο δυνατὸν.

"Διὰ τῶν ὀπλῶν τῆς δικαιοσύνης, τῶν δεξι-
ῶν καὶ ἀριστερῶν." Εἰς ΕΦΕΣ.ς:13-17, ὁ Παῦλος
προτρέπει ἡμᾶς ὅπως ἐνδυθῶμεν τὴν πανοπλίαν
τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντισταθῶμεν ἐν
τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ. Καὶ οὗτος ὑποδεικνύει τὰ
διάφορα μέρη τῆς πανοπλίας ταύτης. Πάντα ταῦτα
βεβαίως εἶναι συμβολικά. Οὗτος ὁμιλεῖ περὶ
τῆς ζώνης τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ θώρακος τῆς
δικαιοσύνης. Οὗτος λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμεν
ὑποδεδημένους τοὺς πόδας μὲ τὴν ἐτοιμασίαν
τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. "Καὶ ἐν πᾶσι τού-
τοις" οὗτος συμβουλεύει, νὰ ἀναλάβωμεν τὴν "ἄσ-
πίδα τῆς πίστεως, διὰ τῆς ὁποίας θέλομεν δυ-
νηθῇ νὰ σβύσωμεν πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ
πεφυρακτωμένα."

Ἄλλο μῆρος τῆς χριστιανικῆς πανοπλίας,
ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Παύλου, εἶναι ἡ "περι-
κεφαλαία," καὶ λάβετε τὴν περικεφαλαίαν τῆς
σωτηρίας." Ἐπειδὴ ἡ περικεφαλαία ἐκάλυπτε τὴν
κεφαλὴν, τοῦτο δεικνύει τὴν γνῶσιν μας περὶ
τῆς ἀληθείας-ἐκεῖνα τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα γινώ-

ρίζομεν περὶ Θεοῦ καὶ τοῦ ἐνδόξου Αὐτοῦ σχε-
δίου διὰ τὴν ἀνάνηψιν τοῦ ἐκπεσόντος γένους
ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἐτερόν τι
σημεῖον ὡς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἐξ ὅλων
αὐτῶν εἶναι ὅτι "τὰ πάντα συνεργῶσι ἐπ' ἀγαθῶν
διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Κύριον, τοὺς προορι-
σμένους διὰ τὸν σκοπὸν Αὐτοῦ." ΡΩΜ. η:28. Ἡ
γνώσις αὕτη εἶναι οὐσιώδης, ὥπως κατευθύνω-
μεν τὴν διακονίαν μας ἥτις ἀπαιτεῖ τόσην πο-
λὴν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν.

Τὸ τελευταῖον μέρος τῆς πανοπλίας τὸ ἀνα-
φερόμενον ὑπὸ τοῦ Παύλου εἶναι. "ἡ μάχαιρα τοῦ
Πνεύματος, ἥτις εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ."
Ἐκαστον μέρος τῆς πανοπλίας παριστᾷ τὴν μίαν
ἢ τὴν ἄλλην ἐφαρμογὴν τῆς ἀληθείας τοῦ Λόγου
τοῦ Θεοῦ. Ἡ μάχαιρα γενικῶς εἶναι ἀμυντικὸν
τι, ὅπλον· ἀλλὰ μὲ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐξον-
τώνωμεν ἄλλους δι' αὐτοῦ. Γενικῶς πρέπει νὰ
στρέφεται ἐναντίον τῶν ἰδικῶν μας ἀτελειῶν,
καὶ ὅταν χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς
συνδιαλλαγῆς, πρέπει νῆ γίνηται μὲ τὴν σκέψιν
ὅτι διὰ τῆς μεταδόσεως τῆς γνώσεως τῆς ἀλη-
θείας οἱ ἐχθροὶ ἴσως ἐκτιμήσουν ταύτην καὶ
γίνουν φίλοι. Ἡ μάχαιρα τοῦ Πνεύματος πρέπει
νὰ κατευθύνεται ἐναντίον τῆς πλάνης, οὐχὶ προ-
σωπικοτήτων, καὶ ὅταν χρησιμοποιεῖται καταλ-
λήλως καθὼς πρέπει ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς συνδι-
αλλαγῆς, τοῦτο θὰ βοηθήσῃ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ
μῆκος καὶ πλάτος, βάθος καὶ ὕψος τῆς ἀγάπης
τοῦ Θεοῦ.

Εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις

Ἀρχίζων μὲ τὸ ἐδάφιον 8 ὁ Παῦλος ἐξαίρει
διαφόρους καταστάσεις ἐν ταῖς ὁποίαις θὰ εὗ-
ρωμεν ἑαυτοὺς, καὶ μᾶς προειδοποιεῖ νὰ προπα-
ρασκευασθῶμεν ὥς ἀντιμετωπίσωμεν αὐτὰς ἐν

τῷ πνεύματι τοῦ εὐαγγελίου τὸ ὅποῖον διακη-
ρύττομεν "διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφη-
μίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ὅμως ἀλη-
θεῖς, ὡς ἀγνοοῦμενοι, ἀλλὰ καλῶς γνωρίζομενοι."

Ὑπάρχει κατὰ περιστάσεις, κάποια τιμὴ συνη-
φασμένη μὲ τὴν διακονίαν. Ἀκόμῃ πολλοὶ ἐν τῷ
κόσμῳ, ἐκτιμοῦν τὴν ἀγγελίαν μέχρις ἐνδὸς ση-
μείου, καὶ σέβονται ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παρου-
σιάζουν αὐτὴν εἰς αὐτοὺς. Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς πρέσ-
βυς δὲν υπερηφανεύεται μὲ τοιαύτας πείρας, οὗ-
τε οὗτος ἀπογορευέται. ὅταν τὸ ἄγγελμα ἀπορ-
ρίπτεται, καὶ οὗτος εὕρισκει ἑαυτὸν ὄνειδιζό-
μενον, Ἀμφότερα, ἡ πολὺ φήμη καὶ ἡ κακὴ φήμη
λογίζεται παρὰ τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τοῦ πρέσβεως.

"Ὅταν ὁ Παῦλος ὁμιλεῖ ὡς ἡμῶν ὄντων "πλά-
νων, καὶ ὅμως ἀληθῶν," δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἀ-
κόλουθοι τοῦ Κυρίου πράγματι ἐξασκοῦν ἀπάτην.
Ἡ ἀλήθεια ἀφ' ἑαυτῆς φαίνεται ἐξ ἀπόψεως ἐ-
κείνων οἵτινες εἶναι εἰς τὸ σκοπὸς ὡς ἀπατη-
λὴ καὶ ἀναληθής. Δυνατὸν νὰ ἀποκαλοῦμεθα "ψευ-
δοπροφήται," ἐν τούτοις, ἐν τῇ πραγματικότητι,
τοῦτο ἀληθεύει, ἐὰν κατευθύνωμεν τὴν διακονί-
αν ἐπὶ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ τὸ ὅποῖον εἶναι δύνα-
μις τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν.

"Ὡς ἀγνοοῦμενοι, ἀλλὰ καλῶς γνωρίζομενοι."
Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, κατ' ἀρχὴν, δὲν εἶναι γνωσ-
τὸς καλῶς εἰς τὸν κόσμον, πλην πολλάκις, μέσῳ
τῶν περιστάσεων ὅπου ἀνεφέραμεν, δυνατὸν οὖ-
τοι νὰ παρατηροῦνται ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν.
Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς θὰ δεχθῇ ἀμφοτέρως
τὰς καταστάσεις, μὲ τὴν διακαῇ ἐπιθυμίαν, ὅτι,
ἀνεξαρτήτως τὸ οἱ ἄνθρωποι θὰ νομίζουν δι' αὐ-
τὸν, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θὰ δοξάζεται. Καὶ πό-
σον ὅλοι ἀγαλλώμεθα νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἐν τῷ

ὠρισμένῳ καιρῷ τοῦ Θεοῦ, ἡ γυνῶσις τῆς δόξης
Του ἀληθῶς θὰ σκεπάσῃ ὅλην τὴν γῆν καθὼς τὰ
ὕδατα σκεπάζουσι τὴν θάλασσαν.

"Ὡς ἀποθνήσκοντες, ἀλλὰ ἰδοὺ ζῶμεν." Ἀ-
ποθνήσκομεν ἐν Χριστῷ θυσιαστικῶς, ἐν τούτοις
ζῶμεν, διότι ὁ Κύριος ζῇ ἐν ἡμῖν, καὶ διὰ
πίστεως ἀγαλλώμεθα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι θὰ ζήσω-
μεν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ, καὶ συμμετάσ-
χομεν εἰς τὸ μελλοντικὸν ἔργον, τῆς εὐλογίας
πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς.

"Ὡς παιδευόμενοι, ἀλλὰ μὴ θανατούμενοι."
Καθὼς συμμετέχομεν εἰς τὴν διακονίαν τῆς συμ-
φιλιώσεως, ἐξασκούμεθα διὰ τὸ μελλοντικὸν
καὶ ἔνδοξον ἔργον τῆς Βασιλείας. Ὁ Θεὸς δυνα-
τὸν καλῶς νὰ χρησιμοποιεῖ τὰς δοκιμασίας ἡμῶν
ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν διακονίαν, ἵνα οὕτως ἐ-
ξαγχνίσῃ καὶ καθοδηγήσῃ ἡμᾶς, ἀλλὰ δὲν θὰ "θα-
νατωθῶμεν" ὑπ' αὐτῶν, διότι θὰ κατανοοῦμεν
ὅτι αὐταὶ εἶναι μετὰ τὸ ὅλων τῶν πραγμάτων
"τὰ πάντα" ἅτινα θὰ κατεργασθῶσιν ἐπ' ἀγαθῷ
δι' ἡμᾶς.

"Ὡς λυπούμενοι, πάντοτε ὅμως χαίροντες."
Εἰς τὸν χαλῶδη τοῦτον κόσμον τῶν δεινῶν καὶ
θανάτου, ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς, ὁ καλοκάγαθος,
εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ λυπηθῇ. Οὗτος δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ εἶναι εὐθυμὸς, φαιδρὸς, καὶ νὰ συμ-
παρασύρεται, μὲ τὰς οὕτω ὀνομαζόμενας τέρψεις
τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, αἱ πεῖραι του ὡς
"πρέσβεις Χριστοῦ" εἶναι ἐπόμενον νὰ κάμουν
αὐτὸν περίλυπον διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ κόσ-
μου. Ἐν τούτοις, οὗτοι λάμπουν ὑπεράνω τῶν
περιστάσεων τούτων, διότι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ
εἶναι πηγὴ χαρᾶς πρὸς αὐτὸν τὴν ὁποίαν ὁ κόσ-
μος δὲν δύναται νὰ δώσῃ οὐδὲ ἀφαιρέσῃ, ὅθεν,
οὗτος εἶναι πάντοτε χαίρων, οὐχὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ

τοὺς περιβάλλοντας αὐτὸν, ἀλλὰ ἐν Κυρίῳ.

"Ὡς πτωχοὶ, πολλοὺς ὅμως πλουτίζοντας." Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ὅλοι "πτωχοὶ" ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι οὗτοι κατέθεσαν τὰ πάντα εἰς τὸ θυσιαστήριον τῆς θυσίας. Ἀλλ' ἐὰν οὗτοι πράγματι θυσιάζουσιν τὴν ζωὴν των ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κυρίου, οὗτοι εἶναι βέβαιοι ὅτι κάμνουν ἄλλους πλουσίους— ὅχι εἰς κοσμικὰ πλούτη, ἀλλ' εἰς πλούτη τῆς γνώσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῶν σχεδίων Αὐτοῦ, πλοῦτον ἐν τῇ διαβεβαιώσει, ὅτι ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει διαβεβαίωσις ὑγείας, εὐτυχίας, καὶ αἰωνίου ζωῆς δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐὰν οὗτοι δεχθῶσιν τὴν πρόσκλησιν τῆς ἁνὼ κλήσεως, τότε οὗτοι θὰ συμμετάσχουν τῆς συγκληρονομίας τῆς χαρᾶς ἣν ὁ Χριστὸς ἄφησε διὰ ἀκολούθους Αὐτοῦ, καὶ οὕτω θὰ κάμουν ἑαυτοὺς ἀληθῶς πλουσίους.

"Ὡς μηδὲν ἔχοντες, καὶ τὰ πάντα κατέχοντες." Ὡς ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς πρέσβεις Αὐτοῦ, πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ὅτι, οὐδὲν τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι κατέχομεν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς. Τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ ἅτινα ὁ κόσμος θησαυρίζει τόσον πολὺ, ὅλα πρέπει νὰ κατατεθοῦν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀλλὰ πόσον πλούσιοι εἴμεθα εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, αἱ ὑποσχέσεις Του, αἱ διαβεβαιώσεις Του περὶ φροντίδος καὶ καθοδηγίας, τὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν ἐπρομήθευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν τῇ οὐρανίᾳ-πνευματικῇ φάσει— τῆς Μεσσιανικῆς βασιλείας. Ὅλοι αὐταὶ αἱ πλούσιαι εὐλογίαι ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι, μέσῳ τῆς συνθήκης αὐτῶν ἐπὶ θυσίᾳ, καίτοι τώρα δὲν κατέχουν οὐδὲν, κατέχουν "τὰ πάντα."

Ἐν τῇ B.ΚΟΡ.ε:13,14, ὁ Παῦλος γράφει, "Ἐξτε ἔξω ἑαυτῶν εἴμεθα, διὰ τὸν Θεὸν εἴμεθα, εἴτε

ἔμφρονες εἴμεθα, διὰ σᾶς εἴμεθα. Ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συσφίγγει ἡμᾶς. Διότι κρίνομεν τοῦτο, ὅτι ἐὰν εἰς ἀπέθανεν ὑπὲρ πάντων, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον... διὰ νὰ μὴ ζῶσι πλέον δι' ἑαυτοὺς οἱ ζῶντες, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀποθανόντα καὶ ἀναστάντα ὑπὲρ αὐτῶν." Ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ ὡς πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἔχουν δώσει τὰ πάντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κυρίου, ὅτι τὰ "πάντα ἔγεινεν νέα." Τὸ νέον τοῦτο ἐπάγγελμα εἶναι νὰ γείνουν πρέσβεις τοῦ Χριστοῦ, διάκονοι τῆς συνδιαλλαγῆς, συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ, ἡτις δὲν θὰ συμπληρωθῇ μέχρις οὗτου ἡ ὑποσχεθεῖσα Νέα Διαθήκη γείνηται μὲ τὸν κόσμον εἰς τὸν ἐπερχόμενον αἰῶνα.

Η ΠΛΑΤΥΝΘΕΙΣΑ ΚΑΡΔΙΑ

Εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς ἀληθείας, τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπανειλημένως ἱχνογραφεῖ, τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ, ὁ Παῦλος παρυσιάζει μερικὰς τῶν πολλῶν λεπτομερειῶν τοῦ πῶς νὰ ζῶμεν ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τὸν Κύριον, καὶ ἀφιεροῦμεν τὰ πάντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ, καὶ ὅπως πράττομεν τοῦτο κατὰ τρόπον ὥστε ἡ "διακονία" νὰ ἔχῃ τὴν θεϊὰν ἐπιδοκιμασίαν. Φαίνεται ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Παῦλος διῆλθεν τὰς ἀληθείας ταύτας μίαν πρὸς μίαν, οὗτος ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ μεγαλείου τούτων ὥστε ἀναφώνησε, "τὸ στόμα ἡμῶν ἠνοίχθη πρὸς ὑμᾶς Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν ἐπλατύνθη." B.KOPIN. c:11.

Ὁ Παῦλος εἰργάσθη σκληρῶς διὰ τοὺς ἀδελφούς τῆς Κορίνθου. Ἀνομοίως πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῶν Φιλίππων, διὰ τοὺς ὁποίους οὗτος δὲν εἶχεν λόγους κατακρίσεως, ὑπῆρχον πολλὰ πρὸς ἐπιθυμίαν μεταξὺ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀδελφῶν. Ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ πρὸς αὐτοὺς, οὗτος ὑ-

πενθυμίζει αὐτοὺς περὶ σαρκικότητος ὡς αὕτη ἀντενάκλα εἰς τὰς διαιρέσεις μεταξὺ των, αἱ-τινες ἐβασίζονται ἐπὶ προσωπικοτήτων, μερικῶν ἀξιούντων ὅτι εἶναι ἀκόλουθοι τοῦ ἐνδὸς ἢ τοῦ ἄλλου. Ἐπιπροσθέτως ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἡθικὴ χαλαρότης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος καταδικάζει, καὶ καθοδηγοῖ αὐτοὺς εἰς διόρθωσιν καὶ θεραπείαν.

Ἐν τῇ Δευτέρᾳ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, ὑπάρχει ἀρκετὴ μαρτυρία ὅτι ἀρκετὴ βελτίωσις εἶχεν ἐπιτελεσθῇ. Πιθανὸν ὁ Παῦλος τοῦτο εἶχεν κατὰ νοῦν ὅταν ἔγραφεν, "τὸ στόμα ἡμῶν ἠνοιχθῇ πρὸς ἑσᾶς Κορίνθιοι, ἡ καρδίᾳ ἡμῶν ἐπλατύνθῃ." Πόσον ἔχαιρεν ὁ Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Κορίνθου ὅτι ἔκαμον μεγάλην πρόοδον! Ἦτο ἐνεκεν τούτου ὅτι ἡ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπλατύνθῃ.

Ἡ ἀληθὴς αὕτη διάθεσις ἐκ μέρους τοῦ Παύλου ἀποκαλύπτει τὴν ὠριμότητά του ὡς χριστιανοῦ. Ὅ,τι δῆποτε οἱ Κορίνθιοι ὑπῆρξαν εἰς τὸ παρελθόν, οὗτος ἡγάπα αὐτοὺς, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ του χαρὰ μεγάλη ἀνέβλυζεν καθὼς οὗτος ὠδήγει αὐτοὺς εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου τελείως καὶ πλήρως. Ἐνίστε, εἶναι δυνατόν νὰ ἀργοπορῶμεν νὰ ἐκδηλώνωμεν τοιοῦτον ἐνθουσιασμόν ἐναντι τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἐν τῷ παρελθόντι, ἴσως, εἶχον ἐσφαλμένην ἀποψιν μέρους τινὸς τῆς ἀληθείας, ἢ ἄλλης τινὸς ἐλλείψεως, ἥτις ἦτο δυσάρεστος εἰς ἡμᾶς. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου, ὅστις ἔχαιρεν ἀληθῶς ὅταν οἱ ἀδελφοὶ του ἐδείκνυν βελτίωσιν ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ. Καὶ ὁ Παῦλος ἐξακολουθεῖ λέγων, "Τὸ στόμα ἡμῶν ἠνοιχθῇ πρὸς ἑσᾶς, Κορίνθιοι, ἡ καρδίᾳ ἡμῶν ἐπλατύνθῃ. Δὲν ἔχετε στενοχωρίαν ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ἔχετε στενοχωρίαν ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἡμῶν, ὡς πρὸς τέκνα λαλῶ!"

— — — ο ο ο — — —

Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ. R. 841

ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ ζῶντος Θεοῦ ἐπὶ
τῆς γῆς δὲν εἶναι ὅ,τι φαίνεται
ὅτι εἶναι, ἀλλ' ὅ,τι δὲν φαίνεται
εἶναι.

Δὲν εἶναι ἐπαίτις, καὶ ὅμως φαίνεται
ὅτι εἶναι.

Αὕτη εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Βασιλέως, καὶ ὅ-
μως δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι τοιαύτη. Ἦτο τὸ
ἴδιον μὲ τὸν Κύριον αὐτῆς, ὅταν Οὗτος ἦτο
ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ἦτο Οὗτος ὅ,τι οἱ ἄνθ-
θρωποι ἐνόμιζον ὅτι ἦτο, Οὗτος ἦτο ὅ,τι οὐ-
τοι δὲν ἐνόμιζον Αὐτὸν ὅτι ἦτο.

Τὸ δένδρον ἐν χειμῶνι, δὲν εἶναι ὅ,τι
φαίνεται ὅτι εἶναι - νεκρὸν - ἀλλ' εἶναι ὅ,τι
δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι, -ζῶν-εἰς ὅλα τὰ μέ-
ρη, κλάδους, καὶ ῥίζας, τὰ ὅποια ἡ παγωνιὰ
καὶ αἱ καταιγίδες, ὁ καύσων καὶ τὸ ψῦχος,
κάμνουν αὐτὸ νὰ αὐξάνη, οὐχὶ νὰ φθίνη.

Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἀνοίξεως εἶναι ἐκεῖ, καί-
τοι ἀφανῆς. Ἐμπερικλείει τὸ σπέρμα τῆς ζωῆς
τοῦ μέλλοντος, καὶ ἀναμένει μεθ' ὑπομονῆς
τὴν ἀνοίξιν.

Τὸ ἴδιον εἶναι καὶ μὲ τὴν ἐκκλησίαν εἰς

τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ νυκτερινοῦ χειμῶνος, διότι εἶναι ἀμφοτέρων "νῦξ καὶ χειμῶν, δι' αὐτήν.

Ἡ παροῦσα αὐτῆς κατάστασις εἶναι "φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ." Οὐδεὶς παρατηρῶν αὐτὴν δύναται νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν τι εἶναι καὶ τι μέλλει νὰ γίνῃ αὕτη, καὶ τι ὁ Θεὸς ἔχει ἐτοιμάσει δι' αὐτήν.

" Διότι ὀφθαλμοὶ δὲν εἶδε καὶ ὠτίον δὲν ἤκουσε, καὶ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου δὲν ἀνέβησαν ὅσα ὁ Θεὸς ἔχει ἐτοιμάσει δι' αὐτήν."

Οὐδεὶς παρατηρῶν τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς, τὴν συμπεριφορὰν αὐτῆς, τὰς δοκιμασίας, θλίψεις καὶ καρτερικότητες αὐτῆς, δύναται νὰ νὰ κατανοήσῃ τὴν δύναμιν τῆς ἐλπίδος ἣτις κινεῖ αὐτὴν εἰς τοιαύτην καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν. Δὲν ὑπάρχει ἀντιστάθμισμα διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς κληρονομίας αὐτῆς, διὰ τὴν μέλουσαν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης, διότι γνωρίζει πόθεν ἦλθεν, ποῦ ὑπάγει καὶ εἰς ποῖον ἐπίστευσεν, καὶ τι τὴν ἀναμένει.

Φαίνεται παράξενον εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν πλειονότητα τοῦ πεπτωκότος γένους, ὅτι δύναται νὰ εὑρεθοῦν ἄγιοι εἰς τοιοῦτον κόσμον - κόσμον ἄθεον, κόσμον ὅστις, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κάϊν, ἀπορρίπτει τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀμφοτέρων ὡς προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας καὶ ὡς κληρονόμον πάντων! Πῶς εἶναι δυνατόν, εἰς τοιοῦτον κόσμον καὶ τοιαύτην κοινωσίαν, νὰ εὕρῃ τις ἁγίους, υἱοὺς τοῦ Θεοῦ;

Ἐὰν τις περιερχόμενος τὸ Σύμπαν πρὸς

ἀνεύρεσιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ "τὸ μικρὸν ποι-
μνιον" μᾶς ἔθετε τὴν ἐρώτησιν, Ποῦ εἶναι
δυνατὸν οὗτοι νὰ ὑπάρχουν;" βεβαίως οὗτος
θὰ ἐξεπλήττετο ὅταν θὰ τοῦ ἐλέγωμεν, ὅτι
οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἰς
τὸν ὁποῖον "ὁ ἄρχων τούτου εἶναι ὁ Σατανᾶς!"
Δὲν θὰ ἔλεγεν οὗτος, ὅτι, "ἢ τοῦτο εἶναι
λάθος, ἢ ὅτι τοῦτο εἶναι βάθος ἀκατανοήτου
σοφίας;"!

Διότι δὲν μεταβαίνει τις εἰς τὰς κλιτύ-
ας ἡφαιστίου διὰ τολμήματα, οὐδὲ εἰς τὰς
ἀμμώδεις ἐρήμους διὰ περικαλὴ ἄνθη. Καὶ ὅ-
μως, οὕτως εἶναι μὲ τὴν ἐκκλησίαν, τὰ τέκ-
να τοῦ Θεοῦ. Ἐν μέσῳ ἀκανθῶν εὐρίσκει τις
ἄνθη τοῦ λειμῶνος, Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, Ραὰβ
ἐν Ἰεριχῷ, καὶ Ὁβαδίαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀ-
χαάβ, ἀλλ' εἶναι πλέον παράδοξον νὰ εὕρῃς ἄ-
γιον εἰς κόσμον τοῦ ὁποῖου ὁ θεὸς τοῦ κόσ-
μου τούτου εἶναι ὁ Σατανᾶς.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν οὗτοι ἐνταῦθα. Καίτοι
τὰ πάντα εἶναι ἐναντίον της, ἐντούτοις δὲν
ἐξολοθρεύεται, ἀλλὰ κατὰ πάντα ἀνανεοῦται.
Ὁ ἐχθρὸς ἐργάζεται διὰ νὰ ἐκριζώσῃ αὐτήν,
πλὴν αὕτη εἶναι ἀκατάστρεπτος, οὐχὶ δὲ μό-
νον τοῦτο, ἀλλ' αὕτη αὐξάνει καὶ φέρει καρ-
ποὺς. Εἶναι θαῦμα! καὶ τοιοῦτον εἶναι.

Ἐνταῦθα, ὁ Μέγας Γεωργὸς, φυτεύει καὶ
αὐξάνει τὸ φύτευμα Αὐτοῦ ἀπὸ γενεᾶν εἰς γε-
νεᾶν. Ἐνταῦθα ὁ Μέγας Κεραμεὺς, μορφώνει τὰ
σκεύη Αὐτοῦ. Ἐνταῦθα, ὁ Μέγας Ἀρχαιοκοδό-
μος λατομεῖ, μορφώνει καὶ στιλβώνει τοὺς λί-
θους διὰ τὸν αἰώνιον Αὐτοῦ Νάον.

Τοιουτοτρόπως, χαρακτηριστικὸν τι τῆς

ἐκκλησίας εἶναι ἢ ἀνομοιότης τῆς παρουσίας
μὲ τὴν μέλλουσαν αὐτῆς κατάστασιν. Εἶναι
τοῦτο ὅπερ διακρίνει αὐτὴν, ἀποχωρίζει αὐ-
τὴν, καὶ παραβάλλεται ὡς ἀδάμας εἰς τὸν βρά-
χον, καὶ ὡς φλέβα χρυσοῦ εἰς ὄρυχεῖον.

Ἀρχικῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν μάζαν τοῦ κόσ-
μου, πλὴν ἐξελέγει καὶ εἰλκύσθῃ ἐξ αὐτῆς,
καὶ ἴσταται ὡς στήλη ἐν τῷ ἐρειπίῳ.

Ἐξωτερικῶς διακρατεῖ πολὺ ἐκ τῆς προτέ-
ρας αὐτῆς καταστάσεως-φυσικῶς δὲν διακρίνει
αὐτὴν τῶν ἄλλων- πλὴν ἐσωτερικῶς ἔχει μετα-
βληθῇ καὶ μεταμορφωθῇ μὲ τὸν "αἰῶνα τοῦ μέλ-
λοντος." Αἱ σχέσεις αὐτῆς καὶ αἱ συμπάθει-
αι αὐτῆς εἶναι ὅλαι ἐνηρμονισμέναι μὲ τὸν
καλλίτερον ἐκεῖνον μέλλοντα αἰῶνα.

Ἡ κατοικία τῆς εἶναι ἀκόμη ἐνταῦθα, καὶ
ἡ ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνις εἶναι καθὼς τῶν
ἄλλων, πλὴν ἡ ἐσωτερικὴ τῆς μεταμόρφωσις
κάμνει αὐτὴν νὰ αἰσθάνηται ὅτι ἐνταῦθα δὲν
εἶναι ὁ οἶκος αὐτῆς, καὶ τοῦτο πληροῖ ἐαυ-
τὴν μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐρχομένης πόλεως, τῆς
ὁποίας τεχνίτης καὶ Δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεὸς,
καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει κληρονομίαν.

Ἡ συγγένεια αὐτῆς κατὰ σάρκα εἶναι ἐν-
ταῦθα, πλὴν τώρα αὕτη ἔχει ἐλκύσθῃ πρὸς τὰ
ἄνω, ἐξ οὗ προσμένει τὸν Νυμφίον αὐτῆς διὰ
νὰ λάβῃ αὐτὴν καὶ φέρει αὐτὴν εἰς τὸ παλά-
τιον τοῦ Μεγάλου Βασιλέως.

Ἀποκοπεῖσα ἐκ τοῦ οἴκου καὶ κληρονομίας
αὐτῆς ἐνταῦθα, ἔχει τὴν βεβαίωσιν ἀμφοτέρων
τώρα καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ ζῇ ἐν ἀναμονῇ καὶ

ἐλπίδι. Ἀναπαύεται πλήρως εἰς τὸ αἷμα Ε-
ΚΕΙΝΟΥ τοῦ ὁποίου ὁ σταυρὸς καὶ ἡ χαρὶς ἤλ-
θεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἀναμένει μετὰ χαρᾶς τὴν
ἐπάνοδον Αὐτοῦ.

Γνωρίζουσα τὴν ἐνότητα αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀ-
ναληφθέντος Χριστοῦ, αἰσθάνεται ὅτι ἤδη κά-
θεται μετ' Αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. Βλέ-
πουσα πρὸς τὰ ἐμπρὸς -εἰς τὸ μέλλον- τὴν ἐ-
πιστροφὴν τοῦ Νυμφίου καὶ Βασιλέως, μεθ' ὅ-
πομονῆς ἀναμένει τὴν ἔνωσιν αὐτῆς μετ' Αὐτοῦ.

Εἰς τὸ σκότος προσβλέπει εἰς τὸ φῶς, ἐν
τῇ θλίψει προσβλέπει εἰς τὴν χαρὰν, ἐν τῇ
ἐσπέρᾳ προσβλέπει εἰς τὴν πρωΐαν, εἰς τὴν
αἰσχύνην προσβλέπει εἰς τὴν δόξαν.

"Τὰ πάντα εἶναι ἐμοῦ" λέγει, "εἴτε Παῦλος
ἢ Ἀπολλῶς ἢ Κηφᾶς ἢ κόσμος, ἢ ζωὴ ἢ θάνατος,
παρόντα ἢ μέλλοντα, τὰ πάντα εἶναι ἰδικὰ
μου, διότι ἐγὼ εἶμαι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ Χρι-
στὸς τοῦ Θεοῦ." Μὲ αὐτὴν τὴν προσδοκίαν αὐ-
τῇ ζῇ καὶ ἀναμένει.

"Δὲν εἶμαι ὅ,τι φαίνομαι ὅτι εἶμαι" λέγει
καθ' ἑαυτὴν, "δὲν εἶμαι ἐπαίτις ἐπερριμμένη,
ὅπως ὁ κόσμος μὲ νομίζει. Εἶμαι πλουσιωτέρα
ἀπὸ ὅ,τι αὐτοὶ εἶναι. Ζῶ εἰς τὸ μέλλον, καί-
τοι εὐρίσκομαι εἰς τὸ παρὸν. Ὁ θησαυρὸς μου
εἶναι ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡ καρδιά μου εἶναι
ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς μου."

"Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γείνω ὅ,τι σήμερον φαί-
νομαι ὅτι δὲν εἶμαι. Ἡ ἐνδόξασις εἶναι πλη-
σίον. Ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ ῥοδίζει τὴν πρωΐαν.
Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἴδω τὸν βασιλέα ἐν τῇ ὥραι-

ότητι Αὐτοῦ. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ χαρὰ τῶν ὑποσχέσεων τῆς πρῶτης θὰ μὲ κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὸν κλαυθμὸν τῆς νυκτὸς."

Τοιοῦτοτρόπως αὕτη ζῇ εἰς τὴν πρῶταν, καίτοι ἡ πρῶτα ἦλθεν. Ἰσταται ἐπὶ ὄρους καὶ ἐπισκοπεῖ τὸν ἄπειρον ὀρίζοντα γύρωθεν ἅ-νευ τέλους -διότι ἡ πίστις δὲν ἔχει ὀρίζον-τα- καὶ βλέπει πέραν τῆς ζωῆς ταύτης, βλέ-πει εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Πέραν τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της, καὶ πέραν τοῦ τάφου, βλέπει τὴν ἀνάστασιν, τὴν πρώτην ἀνάστασιν. Πέραν τῆς συντετριμμένης καρδίας, καὶ τῶν διεσπασμένων δεσμῶν, πέραν τῶν καταιγίδων τῆς ζωῆς, καὶ τῶν καταστροφῶν καὶ θλίψεων τοῦ Ἀρμαγεδδῶνος, ρίχνει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πέραν, καὶ καθορᾷ τὴν τὴν Βασιλείαν, τὴν Νέαν Ἱερουσαλήμ, τὴν Πόλιν, τῆς ὁποίας τεχνίτης καὶ Δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεὸς.

Ἐκεῖ βλέπει ἕκαστον νὰ κάθηται ὑπὸ τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ τὴν συκὴν αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ ὑπάχῃ ὁ ἐκφοβῶν. Ἐκεῖ βλέπει εὐωχίαν ἀπὸ παχέων, καὶ οἶνον ἐν τῇ τρυγίᾳ αὐτοῦ. Ὁ θάνατος καὶ αἱ οἰμῳγαὶ καὶ τὰ δάκρυα διὰ παντὸς παρήλθον. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις διέπει τὸ Σύμπαν. Ὁ χορδὸς τοῦ Ἀλληλούϊα διαχέει τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν. Αὕτη εἶναι ἡ ἐκ-κλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ σήμερον καὶ εἰς τὸ μέλλον. Δόξα εἰς τὸν Πατέρα Θεὸν καὶ εἰς τὸ Ἄρνιον. Ἀλληλουϊα, AMHN.

